

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Bartošové a přísedících Jany Novotné a Ing. Františka Ujčíka v hlavním líčení konaném dne 15. prosince 2015, **t a k t o**:

obžalovaný

J.F.,
nar. XXXXX v XXXXX,
trvale bytem XXXXX, XXXXX,
advokát,

je v i n e n, ž e

poté, co v roce 2010 získal od zástupce obchodní společnosti XXXXX, P.H. informaci o tom, že Finanční úřad Brno I. doposud nepřiznal a nevyplatil společnosti XXXXX nadměrný odpočet DPH ve výši několika desítek milionů Kč, nadále provádí vytýkáací řízení a v důsledku nevyplaceného nadměrného odpočtu DPH má tato společnost velké existenční problémy a hrozí

jí bankrot, sám jednal v období cca od května 2010 do prosince 2010 v Brně tak, že na opakovaných osobních schůzkách uváděl v omyl zástupce společnosti XXXXX P.H. a J.H., tím, že jim sdělil, že na Finančním úřadu Brno I. pracují policisté v utajení, kteří, jako údajní zaměstnanci finančního úřadu, s ním spolupracují a s jejich pomocí, event. s pomocí dalších osob, které ovlivňují vyplacení nadměrného odpočtu DPH, může sám zajistit jeho vyplacení nebo nevyplacení právě společnosti XXXXX, a požadoval finanční částku ve výši cca 20 – 30 milionů Kč za to, že zajistí vyplacení aktuálně požadovaného nadměrného odpočtu DPH finančním úřadem, jakož i to, že v budoucnu budou společnosti XXXXX další požadované nadměrné odpočty DPH finančním úřadem bez problémů vyplaceny, avšak nebude-li mu požadovaná částka poskytnuta, nebudou nadměrné odpočty DPH společnosti XXXXX vyplaceny; zejména pak při osobních schůzkách se zástupkyní společnosti XXXXX J.H. ve dnech 19.10., 26.10. a 1.11.2010 sliboval, že pomocí uvedených osob zajistí vyplacení nadměrného odpočtu DPH společnosti XXXXX v částce 39 milionů Kč, za což od ní požadoval částku 13 milionů Kč, která měla být poukázána do advokátní úschovy jeho advokátní kanceláře, avšak skutečný důvod převodu této částky měl být zastřen předstíráním úplatného prodeje cenných papírů od prodávající společnosti XXXXX na kupující společnost XXXXX a složením kupní ceny do advokátní úschovy právě jeho advokátní kanceláře, když za tímto účelem předal J.H. návrh Smlouvy o úplatném prodeji cenných papírů společnosti XXXXX datované dnem 1.11.2010 mezi převodcem společností XXXXX a nabyvatelem společností XXXXX za částku 13 milionů Kč a návrh Smlouvy o úschově částky 13 milionů Kč a 7 ks cenných papírů společnosti XXXXX, rovněž datované dnem 1.11.2010 mezi složiteli firmou XXXXX a XXXXX a schovatelem J.F., advokátem, se sídlem v XXXXX, XXXXX, a takto jednal přesto, že věděl, že nemá možnost jakýmkoliv způsobem ovlivnit rozhodování Finančního úřadu Brno I. ve věci vyplacení nadměrného odpočtu DPH společnosti XXXXX a chtěl tak pro sebe získat od zástupců společnosti XXXXX finanční částku ve výši nejméně 13 milionů Kč, avšak k vyplacení finanční částky nedošlo, neboť zástupci této společnosti věc oznámili Policii České republiky,

t e d y

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že ke škodě cizího majetku sebe obohatí tím, že uvede jiného v omyl, a způsobí tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

t í m s p á c h a l

zvlášť závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku.

Z a t o s e o d s u z u j e

za tento trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 trestního zákoníku

a sbíhající se přečin útisku podle § 177 odst. 1 trestního zákoníku a přečin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 trestního zákoníku, z jejichž spáchání byl uznán vinným rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 7.5.2014 č.j. 89 T 304/2013-527 ve znění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17.9.2014 č.j. 3 To 338/2014-581,

podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

6 (šesti) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice **s ostrahou.**

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 1.000.000,- Kč, což představuje 200 celých denních sazeb po 5.000,- Kč.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání **1 (jednoho) roku.**

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku se zrušuje výrok o trestu z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 7.5.2014 č.j. 89 T 304/2013 - 527 ve znění rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 3 To 338/2014-581, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušení, pozbyla podkladu.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozená společnost XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, XXXXX, odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

A./ Skutková zjištění

Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně podal dne 7. 7. 2014 u zdejšího soudu **obžalobu** na J.F. pro spáchání zvláště závažného podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5

písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Skutkovou podstatu žalovaného trestného činu měl J.F. naplnit tím, že poté, co jej v roce 2010 zástupce obchodní společnosti XXXXX, P.H. informoval o tom, že Finanční úřad Brno I společnosti XXXXX, doposud nepřiznal a nevyplatil požadovaný nadměrný odpočet DPH ve výši několika desítek milionů Kč, že Finanční úřad Brno I provádí vytykáací řízení ohledně předmětného požadovaného nadměrného odpočtu DPH a že v důsledku stále nevyplaceného nadměrného odpočtu má společnost XXXXX, velké existenční problémy a hrozí jí bankrot, v období od května 2010 do prosince 2010 v Brně, při opakovaných osobních schůzkách se zástupci společnosti XXXXX (buď s P.H. nebo s J.H. nebo s oběma současně), jim sdělil, že na Finančním úřadu Brno I pracují policisté v utajení (jako údajní zaměstnanci tohoto úřadu), kteří s ním spolupracují, a že s pomocí těchto policistů, příp. s pomocí i dalších jeho známých policistů či jiných osob, které ovlivňují vyplacení nadměrného odpočtu DPH, může obviněný zajistit vyplacení či naopak nevyplacení nadměrného odpočtu DPH společnosti XXXXX, a že pokud mu poskytnou finanční částku ve výši cca 20 až 30 milionů Kč, že obviněný zajistí vyplacení požadovaného nadměrného odpočtu finančním úřadem a dále i to, že i v budoucnu budou společnosti XXXXX případné další požadované nadměrné odpočty DPH finančním úřadem bez problémů vyplaceny, avšak pokud mu požadovanou částku neposkytnou, nadměrný odpočet DPH společnosti XXXXX vyplacen nebude, a následně při osobních schůzkách s J.H. uskutečněných v říjnu až prosinci 2010, jí sliboval, že s pomocí těchto osob zajistí v listopadu 2010 vyplacení části nadměrného odpočtu DPH společnosti XXXXX, a to v částce 39 mil. Kč, kdy za zajištění vyplacení nadměrného odpočtu v této výši po ní požadoval částku 13 mil. Kč, přičemž částka 13 mil. Kč měla být dle požadavku obviněného poukázána do advokátní úschovy obviněného s tím, že navenek měl být skutečný důvod převodu této částky zastřen a převod měl vypadat jako úplatný prodej cenných papírů od prodávajícího společnosti XXXXX kupujícímu společnosti XXXXX, prostřednictvím advokátní úschovy obviněného, kdy za tímto účelem obviněný vytvořil a předal zástupcům společnosti XXXXX, příslušné smlouvy, přičemž obviněný věděl, že žádní utajení policisté na Finančním úřadu Brno I nepracují a neměl možnost jim uváděným způsobem ani žádným jiným relevantním způsobem ovlivnit rozhodování Finančního úřadu Brno I ve věci vyplacení předmětného nadměrného odpočtu DPH společnosti XXXXX, kdy obviněný takto jednal s cílem neoprávněně, pod nepravdivou legendou, pro sebe vylákat od zástupců společnosti XXXXX, finanční částku ve výši nejméně 13 mil. Kč,

k předání finanční částky 13 mil. Kč ani k předání žádné jiné částky obviněnému nakonec nedošlo.

Krajský soud v Brně, jako soud nalézací, provedl v průběhu hlavního líčení veškeré dostupné důkazy, které mu umožnily ustálit skutkový děj v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí o vině obžalovaného. Z provedených důkazů soud učinil následující skutková zjištění:

Obžalovaný J.F. v přípravném řízení dne 22. 10. 2013 (č. 1. 64) obdobně jako u hlavního líčení dne 17. 2. 2015 využil svého práva a ve věci odmítl vypovídat. Svoji výpověď, v procesním postavení obžalovaného, učinil, až u hlavního líčení dne 11. 12. 2015 tj. poté, co již soud dne 14. 10. 2015 rozhodl o ukončení dokazování a byly procesními stranami proneseny závěrečné řeči, na jejichž podkladě soud znovu rozhodl o doplnění dokazování.

Obžalovaný J.F. u hlavního líčení dne 11. 12. 2015, v rámci své spontánní výpovědi, uvedl, že nepopírá drtivou většinu skutkového děje. On sám skutečně byl v kontaktu se společností XXXXX, tedy s P.H. i s jeho sestrou J.H., a to díky kontaktům, které získal od K.H.. Obžalovaný uvedl, že se z počátku snažil se v jejich věci zorientovat, všechno chtěl původně řešit úplně standardně. Předmětem hlavního líčení, je však jeho jednání poté, co dostal nabídku od P.B., kterou přijal a dnes již ví, že to bylo největší chyba, kterou v životě udělal. Podle svého názoru se rozhodl špatně, když tuto variantu přestřel P.H., včetně nabídky, kterou dostal. Je tedy pravda, že sám zašel příliš daleko a svého rozhodnutí bude vždycky litovat, neboť jej bude provázet po zbytek života.

K dotazu soudu obžalovaný potvrdil, že propojil P.H. s lidmi, kteří byli podle něj schopni daňové řízení ovlivnit a to prostředky, které mohou být velmi diskutabilní. Z vyslechnutých svědků to byl pouze Č., se kterým obžalovaný sám jednal, neboť se s ním potkal ještě před tím, než dostal nabídku od P.B.. Č. již z minulosti znal P.H., jejich vzájemné vztahy nebyly dobré. Obžalovaný se snažil od něj získat informace, aniž by mu sdělil, že je bude potřebovat pro firmu XXXXX P. P.B. to však bylo jedno, neboť on v tom viděl pouze příležitost jak si relativně jednoduše vydělat peníze a jak ošetřit své vztahy, které měl na různých institucích.

K dotazu státního zástupce obžalovaný uvedl, že s Č. mluvil obecně, ptal se ho na možnosti ovlivnit daňové řízení, ale tak aby to on nedával do souvislosti s firmou XXXXX Na téma této firmy se s ním obžalovaný nebavil. P. P.B. obžalovanému úplně jednoduše nabídl, že pokud bude mít on sám, nebo lidé, kteří s ním pracují na věci finanční podíl, on odstraní veškeré překážky a komplikace, které se ve vztahu k firmě XXXXX na FÚ Brno 1 odehrávají. Kdo tvořil tzv. tým lidí kolem B., obžalovaný, podle své výpovědi, nevěděl s tím, že znal pouze B. a nikoho jiného nikdy neviděl. B. mu nabídku vlastně neučinil sám, neboť se dozvěděl, že obžalovaný pracuje na problému, který se týká firmy XXXXX a snaží se od FÚ získat pro tuto firmu peníze. Výsledek byl takový, že B. řekl, že na rozdíl od obžalovaného on sám to dokáže. Podle dojmu obžalovaného B. skutečně nějaké úkony dělal, neboť mu poskytoval informace, psal nějaká čísla, která budou obsažena v rozhodnutí z výtýkáciho řízení apod. Z informací uvedených v utajené části tohoto spisu obžalovaný dovozuje, že min. 3-4 měsíce inspekce ministra vnitra monitorovala všechno, co on sám dělal, kolikrát se s B. potkal, kolikrát s ním telefonoval a jaké to mělo vazby na jeho vztahy k H.. Obvykle totiž, když sám získá informace, obratem je předá dál. Za svoji aktivitu požadoval B. 10.000.000 Kč a ze zbylých 3.000.000 Kč obžalovaný slíbil 1.000.000 Kč K.H., když další 2.000.000 Kč měla být jeho vlastní odměna. Dále v rámci své výpovědi obžalovaný potvrdil, že věděl jak od B., tak i z jiných zdrojů, že existuje možnost, jak se v Brně vyhnout problémům a věděl, že součástí těchto struktur, které

B. využívá, jsou také policisté. B. měl, však své vlastní kontakty svoje vlastní tzv. „know-how“ a odmítl je s kýmkoliv sdílet, včetně obžalovaného. Obžalovaný však sám neví, zda do případu byli zasvěceni pracovníci FÚ, neboť mu nikdo neřekl, jakým způsobem si budou peníze dál rozdělovat. V závěrečné části své výpovědi se obžalovaný hájí tím, že na něj byl vyvíjen tlak ze dvou stran. B. vyžadoval, aby dohoda proběhla tak, jak obžalovaný garantoval. Na druhé straně sourozenci H. v poslední fázi nedělali nic jiného, než že uhýbali z toho, na čem se s obžalovaným dohodli. Obžalovaný tedy sám na jedné straně uklidňoval B. a na druhé P.H. s J.H., aby tak obrousil všechny hrany, které teoreticky mohly vzniknout.

V rámci své závěrečné řeči, přednesené u hlavního líčení dne 11. 12. 2015, v reakci na závěrečný návrh státního zástupce, obžalovaný uvedl, že ví, že se nechoval správně, že udělal hroznou chybu, ale není podvodník. Neudělal to, co je mu kladeno za vinu v tom smyslu, že by měl jenom zneužít informací, které nějakou náhodou získal a ty následně přetavil do nějakého profitu. Zapletl se mezi lidi, kterým se měl vyhýbat, přijal metody a modely chování, které dříve odmítal a opovrhoval jimi, ale odmítá nálepkou podvodníka.

Tresné jednání obžalovaného J.F. popsané ve výroku rozsudku je zcela spolehlivě prokázáno třemi stěžejními důkazy, které byly u hlavního líčení provedeny, a to výpověďmi přímých svědků P.H., J.H., jakož i odposlechy z rozhodujících schůzek s obžalovaným, o nichž byl pořízen písemný záznam.

Svědék P.H. byl vyslechnutý u hlavního líčení dne 9. 3. 2015 a v jeho výpovědi pak bylo pokračováno i u hlavního líčení dne 20. 3. 2015. V úvodní spontánní části své výpovědi svědek vypovídal shodně, jako v přípravném řízení (č. 1. 173) a také uvedl, že firma XXXXX je rodinná firma, založena cca roku 1999. Svědek v této firmě figuruje jako jednatel. Co se týče vytýkacího řízení, daňových kontrol k dani z příjmu, nebo vrácení DPH, vše začalo v roce 2008 a dosud všechno proběhlo tak, že žádné pokuty nedostali. Peníze jim byly vráceny. V souvislosti s vrácením nadměrného odpočtu DPH začaly problémy asi v roce 2009. Firma přenesla sídlo do Brna zřejmě na počátku roku 2010, neboť jim na předchozím FÚ vznikly problémy s vrácením nadměrného odpočtu DPH za měsíce asi červenec až říjen, nebo listopad 2009 a také za měsíce první poloviny roku 2010. Daňový poradci P. a H. jim doporučili změnit místní příslušnost FÚ. V souvislosti s přechodem do Brna, jak svědek potvrdil, se změnil také tým lidí, který se kolem firmy pohyboval. Přibližně o prázdninách roku 2010 udělil plnou moc obžalovanému, jako advokátovi, aby jej zastupoval. Seznámili se totiž asi v květnu roku 2010 prostřednictvím K.H., kterého poznal náhodně v autoservisu a tehdy ještě nevěděl, že je to recidivista. Díky němu získal kontakt na obžalovaného, jako advokáta. V té době už ovšem svědek znal R. i Č., s nimiž se radil právě v těchto daňových záležitostech, týkajících se vrácení nadměrného odpočtu DPH. Svědek věděl, že Č. je bývalým ředitelem FÚ a manželka R. také na právním oddělení FÚ pracuje. Na opakovaných schůzkách, v nichž se řešily problémy firmy XXXXX mu všichni navozovali strach, a to R., Č., později i K.H. nebo obžalovaný F., případně sama paní R.. Kromě toho všichni chtěli peníze, zálohy a padaly i výhrůžky o tom, že svědek

skončí v kriminále. V úvodní části svého výslechu (zejména str. 53 protokolu o hlavním líčení ze dne 9. 3. 2015) svědek popisuje rozsáhle informace a praktiky ze strany těchto osob v době, kdy se ještě s obžalovaným F. neznal. Potvrdil, že vlastně tito lidé z Brna se rozhádali s jeho předchozími poradci P. a H., kterým se naopak podařilo pro firmu svědka peníze zpátky získat, vysoudit, získat na FÚ apod.

Po uplynutí nějaké doby, jak P.H. sám potvrdil, přišel do hry obžalovaný J.F., který uvěd, že problém umí vyřešit. Sám zná určité lidi, všechno zařídí. Nakonec sdělil, že na finančním úřadu pracují dva utajení policisté a svědek bude mít problémy, neboť věc bude šetřena policií a žádné peníze firmě nebudou vráceny. Svědek P.H. nakonec, v průběhu prázdnin 2010, dal obžalovanému plnou moc, aby začal ve věci jednat. Byla vystavena na právní služby i objednávka. Obžalovaný jim poslal fakturu, kterou proplatili, a to v částce asi 40.000 Kč nebo 50.000 Kč. Obžalovaný tvrdil, že pojedje do Ostravy, později do Přerova, kde tam je odloučené pracoviště policie a zjistí, proč je firma XXXXX v šetření policie. Až dodatečně se dozvěděli, že příslušník policie R. z Přerova skutečně jejich firmu prošetřoval. Oni mu také poskytovali účetnictví firmy, ale je s podivem, že nechodili na žádné výsledky u policie a nic se vlastně nestalo.

Obžalovaný, jak svědek u hlavního líčení opakovaně potvrdil, chtěl nějaká procenta ze získané částky nebo spoluúčast v jejich firmě XXXXX. Jestli chtěl 1/4 firmy, 1/3 firmy nebo 20 % svědek přesně uvést nedokázal. Uvedl ale, že nejdříve chtěl 20 % nebo 30 % nebo 20.000.000 nebo 30.000.000 z nárokované vratky DPH. Tuto odměnu chtěl za to, že jim bude bez problémů a rychle vrácena kompletně vratka DPH. Obžalovaný tohoto chtěl dosáhnout tím, že bude jednat s finančními úředníky. Konkrétní jména pracovníků FÚ obžalovaný neuváděl, a proto se svědek pouze domnívá, že v tom měli prsty také Č., R. nebo jeho manželka. Obžalovaný žádal podíl ve společnosti nebo vyplacení uvedených finančních částek a svědkovi vyhrožoval, že ho zavrou. Nějaká poradkyně L., specialista v daňovém právu a v účetnictví, měla obžalovanému udělat rozbor toho, kam má svědek svoje problémy dále vést.

K dotazu soudu svědek uvedl, že sice obžalovanému ani dalším osobám nevěřil, ale rozhodně měl strach, protože neměl zpětnou vazbu, jak by si mohl informace ověřit. Podle svého názoru měl svědomí čisté, protože v účetnictví neměl jakýkoliv fiktivní doklad, ale přesto měl ze všeho nervy, strach a obavy. P.H. jednoznačně uvedl (str. 57), že obžalovanému zaplatil jen částku fakturovanou za právní služby. Výslovně pak obžalovanému sdělil, že jeho požadavku na podíl ve společnosti nebo požadavku na poskytnutí finančních prostředků nevyhoví.

Postupem podle § 211 odst. 3 a) trestního řádu byla svědkovi předestřena část jeho výpovědi z přípravného řízení, kdy vypověděl, že F. uváděl, že na Finančním úřadu Brno 1 figuruje jedna skupina daňových subjektů, která dává a správce daně vrací bez problémů vratky a druhá skupina, která nedává a správce daně dělá šikanózní kontroly a nevrací DPH, kam patří také svědkova firma a této skupině budou dělány problémy pořád. U hlavního líčení P.H. potvrdil, že na této výpovědi si stojí, neboť s odstupem času už přesně okolnosti nedokázal specifikovat. V přípravném řízení vypovídal pravdu.

K dotazu státního zástupce (str. 58 protokolu o hlavním líčení ze dne 9. 3. 2015) svědek P.H. uvedl, že obžalovaný mu navrhl provedení transakce spočívající v tom, že si firma XXXXX zakoupí nějaké akcie a tím pádem by mohli oficiálně poslat úplaty za vymožení vratky DPH. Předestřenou Smlouvu o úplatném převodu cenných papírů (č. l. 224-225 trestního spisu) P.H. podle svého vyjádření nikdy neviděl, ale domnívá se, že to řešilo právní oddělení jejich firmy. M.S. určitě nikdy neviděl, stejně nezná osobu jménem M.H. a firmu XXXXX Tato firma však měla v transakci figurovat, stejně jako společnost XXXXX Obdobně se svědek nedokázal vyjádřit ke Smlouvě o úschově (č. l. 226-228) s vysvětlením, že si nevybavuje, že by takovou smlouvu někdy viděl. Nákup akcií společnosti XXXXX totiž řešila za právní oddělení XXXXX s obžalovaným J.F. svědkova sestra J.H.

V závěru své výpovědi, k dotazu soudu, svědek P.H. uvedl (str. 59 a následující), že na začátku se s obžalovaným setkal v Brně v hotelu Voroněž, když mu učinil nabídku, že je schopen ovlivnit daňové řízení na částku 20.000.000 - 30.000.000 Kč. Svědek dostal strach, i když věděl, že nic neudělal, nefalšoval a čekal na vratku DPH. Obžalovaný mu totiž říkal, že jsou tam utajení policisté, a že svědek stejně nic nedostane. Svůj strach mu P.H. nedával najevo, neboť jak vysvětlil u hlavního líčení, neměl důvod mu říkat, že se bojí a nemá chuť dávat někomu úplatek. Všechno konzultoval se svými daňovými poradci P. a H., neboť spolupráce s nimi běžela bez přerušení. Oni mu říkali, že je to všechno nesmysl. Obžalovaný přišel do hry, až v červnu, nebo červenci roku 2010. Zmíněná částka 20-30.000.000 Kč, které obžalovaný požadoval od svědka, resp. jeho firmy, měla být pro obžalovaného J.F. Ten měl peníze dál dělit, ale svědek už neví komu a v jakém poměru. Něco však mělo určitě zůstat obžalovanému (str. 60). S odstupem času si svědek nedokázal vybavit, zda a jakým způsobem dal obžalovanému najevo, že s jeho nabídkou souhlasí, nebo že ji odmítá eventuálně, že si chce nechat čas na rozmyšlenou. Po nějaké době, i když ani měsíce nedokáže specifikovat, věc nahlásili na policii a jeli proto se sestrou, tj. J.H., do Českých Budějovic. Společně s nimi jel i K.H., i když svědek vlastně nedokáže přesně zdůvodnit, proč tam s ním jel. Obžalovaný totiž asi v srpnu, září, nebo říjnu 2010, což obžalovaný z hlediska časové posloupnosti nedokázal specifikovat, přišel právě s tím návrhem, že by mělo dojít k transakcím ohledně cenných papírů společnosti XXXXX Byl to vlastně druhý návrh z jeho strany, když první návrh se týkal částky 20-30.000.000 Kč pro pracovníky FÚ. Tento druhý návrh učinil obžalovaný svědkovi ústně a návštěva policie v Českých Budějovicích každopádně musela být, až po tomto návrhu. Svědek se svojí sestrou celou věc konzultoval a dospěli k rozhodnutí, že obžalovanému nic nedají. O schůzkách byly pořízeny zvukové nahrávky, dokonce nějaké nahrávky na diktafon dělal K.H.. Tyto nahrávky, ale svědek nemá k dispozici, když podle jeho názoru K.H. hrál na všechny strany a údajně tyto nahrávky má k dispozici ÚOOZ. Svědek sám však o schůzkách s obžalovaným žádné vlastní nahrávky nepořizoval. Jeho sestra J.H. asi nějaké nahrávky pořizovala. Svědkova sestra J.H. do jednání s obžalovaným nastoupila asi v září nebo v říjnu, tedy ve chvíli, kdy svědek od toho dal tzv. ruce pryč. Sestra mluvila s obžalovaným za právní oddělení firmy XXXXX a následně potom poznali, že je obžalovaný začal vydírat, že by stejně pro ně nic nezařídil a proto jeli do Českých Budějovic. Jako první po nich sice chtěli peníze R.

a Č. pro Š. a S.. To bylo ještě v době, kdy svědek obžalovaného J.F. neznal. Když se s ním seznámil, tak právě obžalovaný chtěl peníze a podíl ve firmě a tvrdil jim, že na FÚ pracují policisté v utajení a že peníze rozdá dál.

U hlavního líčení 20. 3. 2015 (str. 6 a následující) bylo ve výpovědi svědka P.H. pokračováno. K dotazu obhájce svědek vyloučil, že by někdy udělili plnou moc K.H., tedy ani společnost XXXXX ani svědek sám K.H. žádnou plnou moc neudělili. Podle názoru svědka si K.H. plnou moc vyrobil sám, protože rozhodně mu ji svědek neudělil a K.H. ani nejednal s jeho vědomím. Naproti tomu, jak svědek potvrdil, udělil 1. 8. 2010 plnou moc obžalovanému J.F., aby nahlédl do spisu, neboť od něj získal informaci o tom, že firmu XXXXX šetří policie v Přerově.

Svědka P.H. se vyjádřil také k chronologii svých rozhodujících kontaktů s obžalovaným. Uvedl, že se s ním seznámil 25. června, kdy mu sdělil kompletně problémy společnosti s finančním úřadem, cca o měsíc později (dne 21. 7.), mu na schůzce obžalovaný vykládal o tom, že ze svých zdrojů zjistil, že svědkova firma je šetřena utajovanou policií Ostrava, pobočka Přerov a že je to špatné. Současně se začal ptát svědka, co dělají ve firmě špatně, co dělají v účetnictví, s vysvětlením, že se tam šetří obrovská kauza a je to problém. Od obžalovaného právě tehdy zaznělo, že potřebuje plnou moc, aby mohl nahlédnout do nějakých protokolů, nebo záznamů u policejních složek. Za úkony provedené na základě této plné moci svědek obžalovanému zaplatil. Jednalo se o částku asi 40 nebo 50.000 Kč, kdy proplatili fakturu vystavenou obžalovaným. Dne 23. 7. přijel obžalovaný k nim do firmy i s K.H., o čemž svědek také předložil fotky z kamerového záznamu (č. l. 1148-1153, resp. 1085-1091), na nichž je uveden přesně i čas, tj. od kdy do kdy byl obžalovaný u nich ve firmě s tím, že probíral účetnictví firmy a další doklady. Co se týče schůzek na policii, pak obžalovaný svědkovi nikdy neřekl informace o tom, které konkrétní policejní oddělení je šetří, eventuálně, kteří konkrétní policisté mají případ na starosti, přesto že svědek chtěl do Přerova telefonovat, aby ve vlastním zájmu s policií spolupracoval. Dne 6.8. se v hotelu Voroněž svědek setkal s obžalovaným a L., které osvětlil problémy firmy. Dne 17. 8. se svědek setkal opět s obžalovaným, který mu poskytl informace o výsledcích šetření, které provedla L. s tím, že jejich problém je vlastně katastrofální, že jsou jednou nohou v kriminále, ale že se všechno dá vyřešit na FÚ, kde jsou dva utajení policisté. Obžalovaný tehdy už nemluvil o Přerově, ale o utajených policistech na FÚ bez toho, že by jim konkretizoval oddělení, nebo jména. Dne 17. 8. na schůzce už obžalovaný, podle výpovědi svědka P.H., chtěl uvedených 20-30 % z vratky DPH. O jakou konkrétní částku se jednalo, svědek už s odstupem času určit nedokázal, ale také uvedl, že obžalovaný chtěl 20 % podílu v jeho firmě, a to vše jako podmínku, že bude všechno v pořádku, všechno se vyřeší a peníze se vrátí. Svědek se takto měl dostat do skupiny podnikatelů, kteří tzv. platí desátky, nemají problémy. V opačném případě, když na tyto podmínky nepřistoupí, bude mít problémy a bude ve skupině, kterou FÚ kontroluje. Na této schůzce 17. 8. už byla také svědkova sestra J.H..

V rámci této výpovědi u hlavního líčení (str. 13 protokolu o hlavním líčení z 20. 3. 2015) svědek opakovaně uvedl, že s tím přišel právě obžalovaný F., že na policii v Přerově pracují

utajení policisté, ale jména jim neřekl, ani jim nedal tel. kontakt s vysvětlením, že se jim dovolat nedá. Co se týče K.H., on si nějaké zmocnění vyrobil sám. P.H. rozhodně popřel, že by K.H. jednal jménem firmy XXXXX s jeho vědomím. Po předstření mandátní smlouvy (č. l. 257) svědek uvedl, že je to jeden z dokumentů, který K.H. zfalšoval. Tento dokument už svědek zřejmě viděl na policii, ale určitě on osobně, za sebe ani za firmu takovou smlouvu s K.H. neuzavřel. K.H. měl takových listin s podpisem svědka i razítkem firmy více. Dokonce J. Š., který jim jako obchodní partner měl poskytnout finanční plnění, jim řekl, že peníze už vyplatil, neboť oni dali zplnomocnění K.H., advokátní kanceláři XXXXX, a proto on už firmě XXXXX nic nedluží. V této věci pak podali trestní oznámení na policii pro podvod.

Co se týče substituční plné moci pro K.H., pak svědek u hlavního líčení (str. 16) uvedl, že si nepamatuje, kdy se s touto substituční plnou mocí setkal poprvé. K.H. tvrdil, že pro advokátní kancelář obžalovaného pracuje, že je k úkonům zplnomocněn. Obžalovaného, kterého ke svědkovi přivedl, prezentoval jako specialistu na tuto problematiku. P.H. potvrdil, že nevěděl, že K.H. je v té době opakovaně trestaný recidivista, který si vystavil plnou moc a mandátní smlouvy na nějaké úkony a začal dokonce objíždět dlužníky jejich firmy. S K.H. se svědek rozešel koncem září 2010.

K dotazu obžalovaného svědek P.H. u hlavního líčení (str. 17-18) uvedl, že o nabídce obžalovaného na podíl 20-30 % se bavili na schůzce 17. 8. a potom na další schůzce 1. 9. v Olomouci. Rozebírali to vlastně pořád. P.H. potvrdil, že k takové nabídce, ale nikdy nepřistoupili. Ve firmě nic neudělali, ničeho se nedopustili. Nebyl sebemenší důvod, aby v budoucnu obžalovanému vratku zaplatili požadovanými procenty, nebo aby mu dal dokonce 20 % podílu ve firmě. Vzhledem k tomu, že svědek nabídku obžalovaného nepřijal, tak se domnívá, že k tomu, co obžalovaný chtěl, asi měl dojít, jen se to nedokončilo. Obžalovaný od nich chtěl peníze, vyvolával ve svědkovi pocit strachu, že ho zavrou a že on je jejich jediná pomoc a když mu peníze nedají, nikdy nic neuvidí a svědek skončí v kriminále. To všechno měla obžalovanému říkat L., o které obžalovaný svědkovi říkal, že je soudní znalkyně z oboru ekonomika, odvětví účetnictví, která pracuje pro policii a účetnictví svědkovy firmy je doslova hromada sraček. Ve skutečnosti na řízení před správcem daně chodili oficiálně daňový poradci firmy, P. a H.. Žádná smlouva mezi svědkem nebo jeho firmou a obžalovaným nebyla podepsána. Svědek potvrdil, že by ji nepodepsal, protože žádné peníze obžalovanému dát nechtěl. Byl to ale F., který za nimi chodil, strašil je a vyhrožoval jim. Byl to ústní návrh obžalovaného, že peníze měly být na sportovní klub, potom na akcie nějaké akciové společnosti. V konečném důsledku k ničemu nedošlo.

K dotazu státního zástupce, v závěru své výpovědi (str. 20), svědek uvedl, že měl strach, protože peníze, které měly být vráceny, nebyly vlastně jeho, byly banky a pokud by je nedostal zpět, měl by velké finanční problémy. Strach měl proto, že vlastně nevěděl, co má dělat. K dotazu obháje pak uvedl, že pocity strachu v něm kromě obžalovaného vyvolávali také R., Č., paní R. a K.H.. Jednoznačně svědek znovu potvrdil, že obžalovaný po něm požadoval 20-30 % z vratky DPH a 20 % podíl ve firmě, což slyšela také jeho sestra J.H. a svědek K.H.. Opakovaně P.H. potvrdil a to dokonce k dotazu obžalovaného, že obžalovaný v něm vyvolával

pocit strachu a hrůzu, činil na něj nátlak, že je jednou nohou v kriminále už teď, že jeho účetnictví je hromada sraček a potom přišel s verzí o policistech. K dotazu soudu také jednoznačně uvedl, že obžalovaný mu tvrdil, že půjde do kriminálu, že papíry po zkonzultování nebo auditu soudní znalkyní jsou hromada sraček, všechno je lež, jeden velký problém. On sám nikdy nic neuvidí, jestli nebude spolupracovat, nedá úplatek neznámým mužům nebo obžalovanému. To svědkovi stačilo, aby měl pocit strachu. Obžalovaný taky zpochybňoval účetnictví jejich firmy, které je naopak excelentní a takto je ze strany FÚ hodnoceno. Obžalovaný mluvil o fiktivních vývozech, i když svědkova firma nikdy žádné kovy nevyvážela a obžalovaný nedonesl žádný konkrétní důkaz. Celé se to zakládalo na tom, že obžalovaný zřejmě řekl, že finguje vývoz mědi a místo toho vyváží něco jiného a nárokují vratky DPH, které nemůže dostat. Takto obžalovaný mluvil na několika schůzkách, určitě na schůzce 17. 8. a 1. 9. 2010. V závěru své výpovědi svědek k dotazu zmocněnce konkretizoval, že poprvé zazněl požadavek obžalovaného na zaplacení peněz a poskytnutí podílu ve firmě na schůzce 17. 8. 2010 v hotelu Voroněž. Obžalovaný konkrétně uvedl, že peníze chce za bezproblémové okamžité vrácení celé vratky DPH, čehož měl dosáhnout pomocí dvou utajených policistů, kteří to měli na FÚ za peníze zařídit. Svědek však neměl v úmyslu mu takové peníze poskytnout. Znovu to obžalovaný uvedl na schůzce 1. 9. 2010 v TESCOU v Kroměříži, kde byla i svědkova sestra J.H.. Tam zopakoval naprosto stejné požadavky. Tam se totiž dělaly i rozbory, jestli to půjde přes sportovní klub, anebo jestli to budou akcie.

S výpovědí svědka P.H. koresponduje výpověď svědkyně J.H., jeho sestry, vyslechnuté u hlavního líčení 7. 9. 2015. Svědkyně nejdříve vysvětlila, že společnost XXXXX zastupovala na základě plné moci ze dne 11. 9. 2009, kterou u hlavního líčení také předložila.

S obžalovaným se poprvé setkala někdy na jaře, nebo na začátku léta roku 2010 v hotelu Voroněž na schůzce, kterou domluvil zřejmě K.H., na které byl přítomen také její bratr P.H.. Na schůzce se řešilo vymáhání nadměrného odpočtu DPH od finančního úřadu. Její bratr, tj. svědek P.H. zde vysvětloval problémy, které má firma XXXXX s finančním úřadem, který nadměrné odpočty DPH zadržuje už více, než rok a peníze chybí ve společnosti. Se zadržováním nadměrného odpočtu DPH, začal vlastně Finanční úřad v Olomouci a firma potom přesídlila do Brna, ale také Finanční úřad Brno nadměrné odpočty DPH řádně nevracel. Jednalo se o nadměrné odpočty za rok 2009. Tato schůzka se konala asi v červnu 2010 těsně před prázdninami. Ve firmě XXXXX se pokoušeli problém řešit pomocí daňových poradců P. a H. a vše vyvrcholilo podáním žalob na nečinnost správního orgánu, které podával zřejmě H.. Na první schůzce obžalovaný vyslechl jejich problémy, navrhoval, že se na celou záležitost podívá, pokud mu dodají dokumenty, ale sám nic dalšího ještě nenabízel. Tato schůzka byla naprosto informativní a neformální. Další, tj. druhá schůzka se konala asi za 2-3 týdny, znovu v hotelu Voroněž v Brně, a to o prázdninách. Na schůzce kromě svědkyně a obžalovaného byl přítomen také její bratr svědek P.H. a možná částečně i K.H.. Obžalovaný zde přestřel, že hovořil s daňovou poradkyní L., která věc vyhodnotila tak, že obchod se šrotem je podvod a jejich firmě nikdo žádné DPH nevyplatí, protože tuto situaci řešit nelze. L. na schůzce přítomna nebyla.

Obžalovaný zde řekl, že bratra, tj. P.H. šetří policie a to jistě utajované pracoviště z Přerova, které spadá pod Ostravu. Z těchto důvodů obžalovaný navrhl, aby mu P.H. udělil plnou moc, aby se mohl zajet podívat na policii, o co se jedná. Podle názoru svědkyně obžalovaný působil dojmem, že má nějaké interní kontakty, přes něž informace získává. Na této druhé schůzce svědkyně J.H. osobně viděla, že její bratr, tj. svědek P.H. podepisoval obžalovanému předchystanou plnou moc, která byla pouze na to jednání v Ostravě. Tuto plnou moc četla, i když s odstupem času přesně nedokáže určit, z kterého byla data. Na druhé schůzce tedy došli k tomu, že obžalovaný zjistí, o co se jedná, co policie vlastně šetří a jestli není příčinou toho, že v jejich firmě zadržují nadměrný odpočet DPH. Na této schůzce ještě o finanční odměně nepadlo žádné slovo. P.H. souhlasil s tím, že obžalovaný na policii zkusí takové informace získat.

Asi za několik dnů, když přesné datum si svědkyně rovněž nepamatuje, proběhla třetí schůzka, které se kromě obžalovaného účastnil pouze P.H.. Svědkyně na této schůzce nebyla, avšak získala o ní informace právě od svého bratra. V tom směru, že vlastně obžalovanému podepsal plnou moc, aby zjistil potřebné informace v Ostravě a nahlédl tam do spisu. Další schůzka, čtvrtá v pořadí byla na začátku srpna v hotelu Voroněž. Kromě svědkyně a jejího bratra tam byl i obžalovaný. Právě na této schůzce jim obžalovaný nabídl, že by záležitost s nevyplaceným nadměrným odpočtem DPH uměl za jistých okolností vyřešit. Svědkyně J.H. jednoznačně uvedla, že obžalovaný jim sdělil, že na Finančním úřadu Brno 1, což byl správce daně společnosti XXXXX pracují policisté v utajení, kteří, pokud jim bude zaplacená provize ze zadržované částky, zajistí, aby jim byl nadměrný odpočet DPH vyplacen. Provize představovala 30 % zadržovaného odpočtu a měla být určena pro ty pracovníky finančního úřadu. Obžalovaný jim také vysvětlil, že by to šlo přes nějaký sportovní klub, nebo jinou formou, kterou určí oni. Konkrétně však způsob vyplacení provize ještě neřešili. Ze strany P.H. nedošlo k žádné reakci ve smyslu, že souhlasí, nebo nesouhlasí. Poskytnutí úplatku, tedy výslovně P.H. neodmítl. Následující, tj. cca pátá schůzka proběhla u obžalovaného v kanceláři a přítomna tam, kromě obžalovaného, byla pouze svědkyně. Tato schůzka se odehrála na začátku září a její průběh ještě nebyl monitorovaný. Obžalovaný navrhoval, že by provizi mohli zaplatit přes sportovní klub a ujišťoval se o tom, že když se dohodnou, bratr neučiní žádný nestandardní krok a dohodu nedodrží. Do detailu předání finančních prostředků pracovníkům FÚ na této schůzce nerozebírali. V podstatě, ale jejich firma měla poskytnout úplatek pracovníkům FÚ tím, že poskytne peníze sportovnímu klubu, a to jako sponzorský dar nebo reklamu. Svědkyně ani její bratr v této době žádný souhlas s návrhem nevyslovili, ale také obžalovanému nedali najevo, že s návrhem nesouhlasí. Obžalovaný jim potom dokonce nabídl vymáhání dluhu od další společnosti.

Svědkyně J.H. dále potvrdila, že trestní oznámení v této věci podala osobně v září 2010 na pobočce Ministerstva vnitra v Českých Budějovicích, kam byli odesláni z Vrchního státního zastupitelství v Praze. Schůzku vlastně domluvil K.H.. Původně se setkali s policisty na benzínové čerpačí stanici poblíž Humpolce, když také tuto schůzku zprostředkoval K.H.. Na schůzce byli přítomni dva policisté M., pracovník Inspekce ministerstva vnitra a jeho kolega.

Asi do týdne se konala další schůzka v Praze, na které kromě svědkyně a K.H. byl právě M. a ještě jeden jeho kolega. P.H. se schůzky nezúčastnil. Trestní oznámení podali na konci září v Českých Budějovicích v budově Inspekce ministerstva vnitra a sepsal ho právě M..

V pořadí šestá schůzka se konala počátkem asi října 2010 v kanceláři obžalovaného v Brně. Kromě obžalovaného byla na schůzce pouze svědkyně a řešila s ním opět nevyplacené vratky DPH. Tato schůzka už, podle názoru svědkyně, byla monitorována záznamovým zařízením, kterým disponovala jednotka Ministerstva vnitra a jehož druhou část měla u sebe svědkyně. Obžalovaný nevěděl o tom, že je průběh schůzky nahráván. Na první nebo potom druhé monitorované schůzce obžalovaný přesně řekl, že chce 30 %. Na jedné z těchto schůzek obžalovaný předložil přehled – tabulku, kde byly vypsány jednotlivé vratky i s tím, kolik bude přesně z jednotlivé vratky i s tím, kolik bude přesně z jednotlivé vratky posláno. Ve finále se částka pohybovala kolem 65 milionů korun. Částka, kterou by jim měli vrátit za všechny měsíce, by byla 39 mil. Kč. Z toho 30 % měli zaplatit. Potom se konaly ještě další asi tři schůzky, na kterých řešili i způsob vyplacení provize. Obžalovaný totiž upustil od původního návrhu platby prostřednictvím sportovního klubu a navrhoval, aby společnost XXXXX, respektive P.H., který zastupoval, koupili akcie nějaké společnosti. Na dalších schůzkách se svědkyně J.H. snažila zjistit informace o utajených policistech, neboť bylo zjevné, že obžalovaný nepracuje sám. Svědkyně jednoznačně uvedla, že obžalovaný jim navrhl, že prostřednictvím své advokátní úschovy jim prodá akcie konkrétní společnosti. Prostředníkem byla ještě společnost XXXXX P.H. by složil do advokátní úschovy u obžalovaného částku požadované provize, která by byla kupní cenou za akcie společnosti. Dokumenty, které byly svědkyni předloženy, jsou aktuálně součástí spisu. P.H. tedy měl složit 30 % z vratky DPH do advokátní úschovy obžalovaného. Smlouva měla být postavena tak, že společnost XXXXX bude prodávat akcie firmy XXXXX a složená částka bude sloužit jako kupní cena za akcie. Akcie společnosti XXXXX tedy měl kupovat P.H. a prodávat je měla společnost XXXXX Obžalovaný na to měl participovat tak, že získá provizi z úschovy a nadále bude vykonávat právní služby pro společnost. Monitorovaných schůzek se účastnila svědkyně a obžalovaný. Svědkyně měla k dispozici záznamové zařízení, které celý obsah schůzky vždy zaznamenávalo. Svědkyně sama ovšem se záznamovým zařízením nějak manipulovat nemohla. Také J.H. zcela vyloučila, že by sama poskytla obžalovanému nějaké peníze. Kontakty obžalovaného se společností XXXXX skončily tak, že svědkyně v posledním telefonátu po poradě s pracovníky z Ministerstva vnitra sdělila obžalovanému, že na jeho nabídku nepřistupují a že si žádné akcie kupovat nebudou. K tomu došlo někdy na počátku prosince 2010.

V průběhu výslechu byly svědkyni předloženy k nahlédnutí listinné důkazy, a to Smlouva o úplatném převodu cenných papírů (č. l. 224-225), k níž svědkyně uvedla, že jde o návrh, který jí byl předložen obžalovaným, avšak ona neví, že by to někdo za firmu XXXXX podepsal. Smlouvu o úschově (č. l. 226) jí předal obžalovaný, ale kdo ji sepisoval, svědkyně neví, stejně jako nemá informace o tom, že by smlouvu podepsal někdo za firmu XXXXX Obžalovaný také předal svědkyni Zatímní list č. 001 (č. l. 229) k rozhodnutí zda to podepíše. Podle názoru svědkyně to nepodepsal nikdo. K akcii (č. l. 230) svědkyně uvedla, že je to rovněž

dokument, který jí předložil obžalovaný, aby si společnost prověřila, ale nikdo nic nepodepisoval.

K dotazu státního zástupce svědkyně J.H. uvedla, že na počátku tvrzení obžalovaného o jeho vlivu na finančním úřadu působilo tak, že se chce trochu „vytahovat“. Je však možné, že její bratr věřil tomu, že obžalovaný to dokáže zařídit, ať už prostřednictvím policie, nebo jiných osob a to především proto, že byl se svojí firmou v zoufalé situaci.

Svědkyně dále uvedla, že se neúčastnila schůzek svého bratra s Č., R., a také si nepamatuje, zda jim byla udělena nějaká plná moc.

K doplňujícím dotazům soudu svědkyně potvrdila, že na jedné ze schůzek v kanceláři, tj. cca v září 2010 a později také padlo jméno B., což měl být nějaký mafian. Bylo to v souvislosti s tím, když obžalovaný říkal, že určitým skupinám se nepříčí žádné praktiky, k čemuž by mohlo dojít v případě, že by oni něco slíbili a nakonec by to nedopadlo podle dohody. K dotazu obžalovaného svědkyně výslovně uvedla, že jim obžalovaný řekl, že správce daně nevydal rozhodnutí o výměru DPH, protože jednoznačně čekají na úplatek, když v Brně je to běžná praxe. Zde jsou dvě skupiny společností. V jedné skupině jsou společnosti, které platí desátky. Druhá skupina, jako např. firma XXXXX, jsou ti, co neplatí a mají problémy. Poprvé to obžalovaný řekl v létě, v kanceláři na jedné ze společných schůzek.

Třetím stěžejním a zcela nestranným důkazem jsou **odposlechy rozhodných schůzek mezi obžalovaným a svědkyní J.H.** Nalézací soud měl od samého počátku hlavního líčení, k dispozici také písemný přepis těchto odposlechlů a v konečném důsledku odposlechy provedl také jejich přehráním u hlavního líčení, byť na tom procesní strany netrvaly. U hlavního líčení dne 11. 12. 2015, tj. po vrácení řízení do stádia dokazování byly provedeny rozhodující pasáže odposlechlů v rozsahu navrhovaném ze strany obžaloby (č.l. 1515-1516). Zvukovými nahrávkami i písemným přepisem odposlechlů (č. l. 459 a následující) byly prokázány podstatné části dialogů na schůzkách dne 19. 10. 2010 v Brně (č. l. 459-461), dne 26. 10. 2009 (č. l. 463-469), dne 1. 11. 2010 (č. l. 471-473) a dne 9. 12. 2010 (č. l. 475-479). Vzhledem k tomu, že se jedná o zásadní důkazy, které přímo dokumentují slovní projevy obžalovaného, a tedy podstatně prokazují jeho trestné jednání, považuje nalézací soud za nezbytné významné pasáže těchto dialogů reprodukovat.

Na schůzce **dne 19. 10. 2010** se svědkyně ptá obžalovaného, co se vlastně pro tu stranu, která je za obžalovaným, chce. V průběhu rozhovoru obžalovaný svědkyni sděluje, že to má vymyšlené, že oni si koupí akcie, že dostanou nádhernou akciovku. Dále popisuje, že až budou mít peníze na účtu, tak si za ně koupí akcie. Navrhuje také, aby zvážili variantu, že ještě než peníze přijdou, aby se zbavili P. a vybrali si místního daňáře, který bude schopen udržovat požadovaný status Quo, neboť dotčení se nebudou bavit s někým, koho neznají. Obžalovaný sám dostal doporučení na nějaká jména. To co dělá P. pro ně může dělat kdokoliv jiný, který může ještě pracovat s informacemi, které jsou neveřejné. K dotazu svědkyně obžalovaný dále vysvětluje, že jde o akciovku založenou před 4 lety pro potřeby advokátních operací. K dalšímu dotazu svědkyně, zda uvedená společnost nemá žádnou hodnotu, obžalovaný sděluje, že něco

tam je. On je členem představenstva. Bude to společnost s r.o. a peníze půjdou do úschovy. Pokud by to nebylo u něj, stálo by to nějaké peníze navíc. Úschovu může mít kdokoliv a oni (svědkyně, respektive firma XXXXX) nezaplatí ani korunu dokud peníze, ze kterých se to bude odkrajovat, nebudou mít. Následně, podle záznamu, obžalovaný ukazuje svědkyni na papíru, z jaké částky se to bude počítat a svědkyně nahlas opakuje, že z 39.000.000 Kč. K dalšímu dotazu svědkyně, na procentní úspěšnost celé transakce, obžalovaný vysvětluje, že zatím nemá nic, nemá ani to rozhodnutí napsané a dostal informaci, že se bude 31. expedovat a 15. to bude vyřízené. Předpokládá, že to takhle bude, protože motivací pro to vyřízení je těch 30 % z toho. K dotazu svědkyně zda z 39.000.000 Kč, obžalovaný jednoznačně odpovídá, že to je 13.000.000 Kč. Svědkyně znovu částku 13.000.000 Kč opakuje s dotazem, že tolik budou stát ty akcie. Obžalovaný dodává svůj předpoklad, že pokud to příběhne, tak oni vyplatí ty akcie. V závěru pak sděluje, že se domnívá, že pokud by bratr svědkyně (tj. svědek P.H.) nabídku neakceptoval, že by začali tlačit přes ten Přerov a začali by dělat mnohem větší problémy, pokud jde o všechny ty zákulisní procesy, ten člověk, který to měl vyřídit, ten nehnul ani prstem. K dotazu svědkyně, zda to tak zařídili jeho lidé, obžalovaný odpovídá, že se domnívá, že ano.

Na další schůzce ze dne 26. 10. 2010 (č. l. 463-469) hned na počátku obžalovaný sděluje, že s R. by to mohlo dělat paseku, pokud by si to neřekli dopředu. On má v Přerově spolužáka, který mu minulý týden předal informace, které také obžalovaný řekl. Svědkyně se pak ujišťuje o průběhu další transakce a obžalovaný znovu konkretizuje, že oni nebudou platit za nic. Zaplatí, až dostanou peníze. Taková jsou pravidla, která si se svědkyní řekli. Znovu opakuje, že mluvili o převodu cenných papírů, ze kterých bude pro XXXXX vyplývat povinnost do nějaké doby je zaplatit. Jediný způsob, jak je může XXXXX zaplatit je, že mu přijde do 15. listopadu vratka DPH. Podle něj, o tom budou rozhodovat v pátek a potom poběží 15 dní na vyplacení. K dotazu svědkyně, zda jim přijde vyrozumění, obžalovaný sděluje, že jim přijde rozhodnutí. Svědkyně J.H. se znovu ptá, jestli je to v součinnosti s těmi lidmi, se kterými se domlouvají a to vše proto, aby měli klid, když obžalovanému peníze dají, s čímž nemají problém, ale chtějí mít jistotu. Obžalovaný sděluje, že je to nepochybně v součinnosti. Na konci měsíce bude někdo rozhodovat o tom nadměrném odpočtu a pošlou jim výměr do datové schránky, když je i vyzvou dne 4. 11., aby to dostali do právní moci. Musí tam však být výhrada, pokud jde o zamítavý výrok, aby to šlo zažalovat, pokud tam pošlou P., tak ten bude vědět.

V průběhu tohoto rozhovoru obžalovaný znovu sděluje, že k informacím, které svědkyni dává, přišel přes hodně specializovanou složku, která s tím nemá nic společného, ale slíbili mu, že to prověří. Prověřili to a přinesl mu informace. Kdykoliv se chce zeptat na doplnění, tak si vždycky vezme dvě hodiny a oni mu to doplní, tzn., že oni o tom nic neví, oni v podstatě vezmou od obžalovaného informace, potkají se s někým, kdo tu věc obsluhuje, od něhož si ty informace vezmou a předají je obžalovanému. Obžalovaný vůbec netuší, jak jsou domluvení na rozdělení těch financí, které on garantuje, že od nich (tj. od firmy XXXXX) odejdou. Do čehož se sám nechce montovat. K dotazu svědkyně zda jim to předá, těm policajtům, obžalovaný odpovídá, že to předá konkrétnímu člověkovi, kterému informace dává a kterému ručí za to, že se to nepokazí. Dále v průběhu rozhovoru obžalovaný vyjadřuje naději,

že si svědkyně nic nenahrává, neboť v opačném případě, pokud by se to dostalo ven, tak by byli podle něj, všichni tzv. namydlení. Obžalovaný svědkyni ukládá, aby si dávala pozor a nikde nic nevykládala a věci zůstaly čistě mezi nimi. Dále obžalovaný svědkyni sděluje, že za tyhle peníze dostává víc, než jenom to, že bude mít disponibilní prachy, ale hlavně se profoukne ten blok, který tam na tom finančáku je, čili jak nyní proběhne ta první várka, všechno další potom poběží jak na drátkách, což, jak on se domnívá, je celkem velký přínos pro jejich firmu (č. l. 466). Svědkyně H. dále sděluje, že partnerem obžalovaného je složka, která nemá s FÚ nic společného a tam podle ní musí být nějaká návaznost, kamarádská, nebo nějaká jiná. Na to obžalovaný odpovídá, že už řekl, jaká je tam návaznost, dva z těch lidí z toho druhého týmu, kteří poskytují informace těm svým známým, tam sedí jako zaměstnanci. Mají tam nějaké krytí, jako referenta na tom úseku a formálně jsou tam proto, aby hlídali trestnou činnost, které se dopouští spousta skupin. Sekundární činností, která je pro ně klíčová je, že si to dělají sami. Mají svoje vlastní komodity, které otáčí jiným způsobem. Dále obžalovaný, jak slovně doprovodil, poskytl svědkyni akcie a zatímní list od každého jeden, smlouvu o převodu cenných papírů a formuláře (č. l. 467). K dotazu svědkyně, zda je to jeho firma uvedl, že není, ale že ji dostal za tímhle účelem pro tuhle operaci k dispozici. Je to firma, která čeká na použití. V další části dialogu obžalovaný svědkyni sděluje, že jí ještě dá vědět, co se bude dít toho čtvrtého. Chtěl by ještě před tím rozhodnutím, protože předpokládá, že ty čísla, co si řekli, budou a potřeboval by před tím rozhodnutím mít podepsanou tu smlouvu o převodu těch cenných papírů. Dá tam úschovný režim, nějakému advokátovi v Brně tak, aby oni neměli strach o ty finance, kdyby je někdo honil k tomu, aby se zaplatily na špatnej účet apod. Na výzvu svědkyně, aby se domluvili „kdy“, obžalovaný sděluje, že dokonce měsíce s tím, že jakmile naběhnou ty prachy, bude to někdy mezi 15. – 20. tak na to navážou tuhle splatnost, že by třeba 20. listopadu byla splatná ta cena za ty akcie. Podepsat by to mohl i ve čtvrtek. V závěru dialogu (č. l. 469), k dotazu svědkyně J.H., který se týká podílu obžalovaného, on sám odpovídá, že to celé bude jejich. Co se týče vyrovnání mezi obžalovaným a svědkyní, respektive firmo XXXXX, pak obžalovaný sděluje, že se mohou pobavit o tom, že mu dají nějakou práci, protože pro ně je to docela tvrdý, ty podmínky a oni si to odpracují. Udělají to tedy tak, že když to klapne, tak oni mu přehodí komplet právní agendu.

V podstatné pasáži ze schůzky konané mezi obžalovaným a svědkyní **dne 1. 11. 2010** (č. l. 471-473) obžalovaný svědkyni sděluje, že člověk, se kterým jedná je z podobného policejního útvaru, ale nesedí tam, neboť to není jeho byznys. Je to jiná policejní složka. K.H. v blahé paměti mu naservíroval nějaké spiknutí, které na tom úřadě funguje prostřednictvím Č., R., R. a ředitele, tak v tom nechá zapracovat policajty, kterým obžalovaný důvěřuje. Ti si to od něj vzali a místo toho, aby mu řekli, že to rozpracují, tak mu dvě, nebo tři hodiny po tom nabídli operaci, nabídli obchod. Je to jinak, jsou tam nějakí prodavači teplé vody, ale realita je tady. Obžalovaný s tím seznámil bratra svědkyně, který řekl ano, takhle to udělají. Od té doby si obžalovaný vyměňuje přes toho člověka informace a vůbec neví, kdo jsou ti lidé na tom finančáku, kteří mají informace přes toho svého. Je to ženská a chlap, dělají tam na jiné policejní složce, která je na stejném funkčním zařazení, jako ten ÚOOZ. V další části rozhovoru

obžalovaný sděluje, že Č. není bezpečný člověk a domnívá se, že informace přinese R. přes R.. Sám slyšel, v čem byl Č. zapletený a výsledek byl takový, že ho ti parchanti zneužívají. Dále obžalovaný vysvětluje, že proto chtěl, aby svědkyně vyměnila bratra z jednateleství, protože V., který dostal Č. do problémů, může o všem vědět. Doba není příjemná a šmejdi jsou schopni vyvíjet nátlak. Co ten H. vykládal, ta jména. Obžalovanému je to jedno, on nezná okolnosti těch vztahů. Můžou však jejího bratra vydírat, tlačit ho ke zdi, to je ten folklór, to není žádná obava. Oni tam mají 100.000.000 Kč nadměrného odpočtu. V závěru dialogu obžalovaný říká, že čtvrtého chtějí odstartovat výplatu peněz. Od něj samotného se chce, aby měl od ní garantováno, že ty peníze, které mají jít od nich, budou na cestě. Potřebuje vědět, jak to má vyargumentovat nebo to zařízne. Svědkyně mu na to sděluje, že mu v šest pošle e-mailem zprávu, k čemuž obžalovaný dodává, že daňový výměr, oni udělají v momentě, kdy s nimi projednají výsledky vytýkacího řízení. Dále obžalovaný sděluje, že oni (firma XXXXX) budou mezidobí mít na cestě 25.000.000 + 6 + 4 tj. 35.000.000 Kč. Bez ohledu na to, jestli je někdo bude chtít protáhnout nějakým provizním nárokem, budou mít 39 + 31, budou mít 70.000.000, za který někomu dají 13.000.000, a to rozhodně není 1/3. Svědkyně na to reaguje slovy, že jako rodina tam mají 100.000.000 Kč a nemá důvod si ty peníze kupovat zpátky za 13, nebo 30 a chce také v tuto chvíli rozhovor ukončit. Obžalovaný konstatuje, že sám by to ukončil tak, že by neakceptoval žádný nárok z těch peněz, které přijdou z FÚ. Tam si konec konců řekli jasnou částku. Jestli bude někdy za dva měsíce nebo za rok problém, tak ho budou řešit individuálně. Neřešil by to. Těch 13.000.000 je za tyto prachy. Dohoda je jasná, nic víc.

Při posledním rozhovoru na schůzce dne **9. 12. 2010** (č. 1. 475-479) obžalovaný se svědkyní H. řeší především otázky týkající se postavení K.H., úkony, které činil jménem společnosti XXXXX a jejich vzájemný názor na něj. Obžalovaný v tomto dialogu (č. 1. 478) svědkyni sděluje, že podpis na substituční plné moci pro K.H. není jeho, neboť obžalovaný ji nevystavil.

S výpověďmi svědků P.H. a J.H., stran problémů s vymáháním nadměrného odpočtu DPH pro firmu XXXXX, **korespondují svědecké výpovědi svědků J.H.,** vyslechnutého v přípravném řízení 10. 12. 2013 a **P.P.,** vyslechnutého rovněž v přípravném řízení dne 27. 11. 2013. Svědecké výpovědi obou svědků byly u hlavního líčení 17. 2. 2015 čteny v souladu s ustanovením § 211 odst. 1 trestního řádu.

Svědék P.P. v přípravném řízení (č.l. 287 – 291) potvrdil, že zastupoval společnost XXXXX jako daňový poradce při řízení u Finančního úřadu Brno I, a to v souvislosti s uplatněnými nadměrnými odpočty DPH za období června až listopadu roku 2011. Dne 20. 2. 2010 se zúčastnil místního šetření v Olomouci a po seznámení se spisem získal dojem o podjatosti správce daně, tj. Finančního úřadu v Olomouci. Věc konzultoval s P.H. a kontaktoval také svého kolegu J.H., s nímž si rozdělil plnou moc. Výsledkem bylo přenesení sídla firmy do Brna a tím i změna místně příslušného finančního úřadu. Svědek uvedl, že následně začali dělat další procesní úkony, včetně námitek na nečinnost správce daně, správních žalob, které zpracovával H.. Vše směřovalo až k projednání žalob u Krajského soudu v Brně, který rozhodl

na počátku roku 2011. V průběhu jednoho měsíce v létě roku 2011 byly nadměrné odpočty vráceny. Obžalovaného J.F., stejně jako K.H. svědek nezná a blíže se k nim proto vyjádřit nedokáže. P.P. dále uvedl, že někdy na přelomu dubna 2010 začal P.H. do problematiky vrácení nadměrných odpočtů DPH zasvěcovat Č. a R., které prezentoval jako jiné poradce. Svědek jim dokonce vysvětlil zamýšlený postup, k němuž se však Č. vyjadřoval skepticky a přestože žádný vlastní návrh neučinil, chtěl, aby ve věci vyčkávali. Výsledkem toho bylo, že ztratili asi tři měsíce a žaloby, které byly připravené už v dubnu 2010, podávali až v červenci. P.H. totiž čekal, až se Č. a R. k věci společně s nějakým dalším člověkem vyjádří. Č. chtěl nejdříve dělat všechno sám, potom chtěl ještě být o všem informován. Svědek s ním však blíže nespolupracoval.

S výpovědí svědka P.P. pak i koresponduje i výpověď **svědka J.H.** (č.l. 101 – 104), který uvedl, že rovněž zastupoval společnost XXXXX ve věci nadměrných odpočtů DPH za rok 2010. Svědek sám však nikdy nejednal s obžalovaným J.F., R., Č. nebo K.H.. O těchto osobách slyšel vždy od P.H. nebo J.H.. Svědek sám společnost zastupoval v daňovém řízení u Finančního úřadu v Olomouci a u Finančního úřadu Brno I v souvislosti s vrácením nadměrného odpočtu DPH za červen až listopad 2009. Výsledkem bylo, že Finanční ředitelství v Brně opravným prostředkům vyhovělo. Firma XXXXX nakonec získala to, co ji Finanční úřad Brno I původně nepřiznal. Za podstatné považuje nalézací soud vyjádření svědka J.H., který uvedl, že i v průběhu spolupráce s firmou XXXXX P.H. i J.H. mluvili o výše uvedených osobách v tom smyslu, že jsou schopny neformálně působit na daňové orgány, aby došlo k výplatě nadměrných odpočtů DPH, přičemž za to chtějí nějakou provizi, která by měla být poskytnuta jako dar sportovnímu klubu. Zda jim byla nějaká provize poskytnuta, nebo jak věc dále dopadla, svědek neví, neboť v odvolacím řízení firma uspěla.

S výpovědí svědkyně J.H. v části, kdy hovoří o návrhu obžalovaného na provedení fiktivního prodeje cenných papírů a složení finančních prostředků do advokátní **úschovy korespondují také listinné důkazy,** které byly provedeny u hlavního líčení a v rámci výsledku svědkyně jí byly předloženy k vyjádření.

Smlouvou o úplatném převodu cenných papírů, resp. jejím návrhem ze dne 1. 11. 2010, který nebyl smluvními stranami podepsán (č. l. 224-225) bylo prokázáno, že tato smlouva měla být uzavřena mezi společností XXXXX zastoupenou M.S., jako převodcem cenných papírů a společností XXXXX, zastoupenou P.H., jako jejich nabyvatelem. Předmětem smlouvy měl být převod šesti kmenových akcií na majitele v listinné podobě o jmenovité hodnotě 100.000 Kč za 1ks společnosti XXXXX a zatímního listu č. 001 ze dne 18. 12. 2007. Vše za kupní cenu ve výši 13.000.000 Kč. Kupní cena měla být podle čl. 6 smlouvy uhrazena do 30 dní od jejího podpisu do advokátní úschovy J.F., advokáta se sídlem XXXXX, XXXXX, ČAK: XXXXX. Svědkyně J.H. u hlavního líčení uvedla, že sama tuto smlouvu nesepisovala, domnívá se, že jde o návrh, který jim byl předložen, avšak ona sama nemá informace o tom, že by smlouvu za firmu XXXXX někdo podepsal.

S výpovědí J.H. a ostatně i s výše citovanou Smlouvou o úplatném převodu cenných papírů koresponduje další listinný důkaz, kterým je Smlouva o úschově, resp. její návrh ze dne 1. 11. 2010 (č. l. 226-228). I v tomto případě svědkyně uvedla, že kdo smlouvu sepisoval, sama neví, jedná se však o listinu, kterou jí předal obžalovaný J.F. a ona tuto listinu, spolu s dalšími dokumenty, které od něj získala, předala policii. Z textu smlouvy lze zjistit, že měla být uzavřena mezi složiteli společností XXXXX zastoupenou M.S. a společností XXXXX zastoupenou P.H. a schovatelem J.F., advokátem se sídlem v XXXXX, XXXXX. Předmětem úschovy měly být, na podkladě Smlouvy o úplatném převodu cenných papírů mezi složiteli, tj. firmou XXXXX a firmou XXXXX, jednak akcie (6 kmenových akcií má majitele v listinné podobě o jmenovité hodnotě 100.000 Kč jedna akcie) a jednak zatímní list č. 001 ze dne 18. 12. 2007. I v textu této smlouvy je v čl. 2 uvedeno, že kupní cena za uvedené cenné papíry činí 13.000.000 Kč. Smlouva pak měla být sepsána rovněž 1. 11. 2010.

S oběma výše uvedenými smlouvami pak úzce souvisí cenné papíry, jejichž specifikace je v textu smluv uvedena. Zatímním listem č. 001 (č. l. 229) bylo zjištěno, že se vztahuje ke společnosti XXXXX Vlastníkem zatímního listu je M.H. a jmenovitá hodnota zatímního listu, tvořená součtem jmenovitých hodnot upsaných nezaplacených akcií, činí 1.400.000 Kč, přičemž zatímní list nahrazuje 14 kmenových akcií na majitele v listinné podobě o jmenovité hodnotě 100.000 Kč. Zatímní list je ze dne 18. 12. 2007 a lhůta pro splacení emisního kurzu akcií je 18. 12. 2008. Také o tomto zatímním listu svědkyně u hlavního líčení po nahlédnutí uvedla, že se jedná o dokument, který jí předal obžalovaný, s tím, aby se rozhodli, zda jej podepíše tedy nákup akcií společnosti, nebo nikoliv. Svědkyně uvedla, že takový zatímní list nepodepsali.

Posledním listinným dokladem, který byl svědkyní rovněž předložen, a který souvisí s transakcí navrhovanou obžalovaným J.F. společností XXXXX, resp. jednateli P.H. a svědkyní J.H. je akcie na majitele o jmenovité hodnotě 100.000 Kč (č. l. 230). Jedná se o akcii společnosti XXXXX jejíž základní kapitál měl činit 2.000.000 Kč a měl být rozdělený na 20 kusů akcií o jmenovité hodnotě 100.000 Kč, přičemž všechny akcie jsou kmenové, v listinné podobě, znějící na majitele k datu emise. Svědkyně rovněž uvedla, že tento dokument jí předložil obžalovaný, aby si společnost sama mohla prověřit, avšak z jejich strany nikdo nic nepodepsal.

Svědék M.H. byl vyslechnutý u hlavního líčení dne 20. 3. 2015 a k věci uvedl, že společnost XXXXX byla založena asi v roce 2007. On sám, chtěl společnost vlastnit pro rozvoj svého podnikání, ale nakonec se rozhodl, že společnost prodá, a to asi za 51.000 Kč. Akcie prodal dne 4. 1. 2010. V okamžiku prodeje nebyly na firmu vázány žádné aktivní smlouvy, žádné kontrakty a společnost nevytvářela žádnou činnost, i když na druhou stranu nebyla zadlužená vůči státu, ani vůči jiným subjektům. Ve společnosti byl svědek M.H. majoritním akcionářem a předsedou představenstva. Po celou dobu byl majitelem akcií společnosti. Akcie prodal F. Když akcie prodával, byla akcionářkou také H.B., která ovšem držela jednu akcii. V uvedené době, podle názoru svědka, společnost vydala 6 akcií, na jejichž jmenovitou hodnotu si však svědek nedokázal vzpomenout. Poté, co byla svědkovi předstředněna Smlouva o převodu

cenných papírů (č. l. 146-149), kterou uzavřel 4. 1. 2010 jako prodávající s obžalovaným J.F., jako kupujícím, svědek potvrdil, že je to skutečně ta smlouva, kterou s obžalovaným uzavřel. Jmenovitá hodnota akcií, včetně zatímního listu, tedy odpovídá skutečnosti. Ke Smlouvě o úplatném převodu cenných papírů (č. l. 224-225), která měla být uzavřena mezi společnostmi XXXXX a XXXXX se svědek vyjádřit nedokázal s vysvětlením, že tuto smlouvu nikdy neviděl. Společnost XXXXX nezná. K dotazu soudu svědek vysvětlil, že 5 kusů akcií, které prodával, byla určitě většina a základní kapitál společnosti, který sám odhadoval na 2.000.000 Kč, byl tvořený pouze tím základním kapitálem. Akcie měly zesplatněné pouze na 30 %, čímž ve společnosti bylo cca 660.000 Kč, které však rozhodně nebyly na účtu. Podle názoru svědka, v momentu prodeje byly peníze v pokladně. Obžalovanému bylo předáno vše v dokumentech a bylo řádně zkontrolované. Svědek nedokázal odpovědět na dotaz soudu, zda a proč za 51.000 Kč prodal firmu s penězi ve výši asi 600.000 Kč na účtu, resp. v pokladně. Údajně si to nevybavuje. Stejně tak nedokázal vysvětlit, jak mohlo v rozmezí 7-10 měsíců dojít k navýšení kupní ceny za akcie (pozn. soudu – 4.1.2010 – prodej obžalovanému za cca 51.000 Kč, 1.11.2010 nabídka obžalovaného společnosti XXXXX na jejich prodej za cca 13 mil. Kč).

Svědecká výpověď svědka P.P., vyslechnutého v přípravném řízení dne 2. 5. 2014 byla u hlavního líčení dne 17. 2. 2015 čtena v souladu s ustanovením § 211 odst. 1 trestního řádu. Svědek po zákonném poučení uvedl, že ve společnosti XXXXX působil v dozorčí radě a to přibližně v letech 2007-2013. V této době, však společnost nevytvářela žádnou činnost a cca v roce 2010 byla prodána. Svědek sám žádné akcie společnosti nevlastnil a údajně neví, kdo a proč společnost prodával. Také mu není známo, kdo byl kupujícím, tedy komu byly akcie prodány. Společnost XXXXX svědek nezná, stejně tak neví, jaká byla prodejní cena za akcie, když rovněž nezná ani společnost XXXXX, nebo obžalovaného J.F..

Svědka M.S. byl vyslechnutý u hlavního líčení dne 4. 3. 2015 a vypovídal shodně i jako v přípravném řízení (č. l. 322). Svědek potvrdil, že firma XXXXX byla původně založena v roce 2005 pro provozování restaurace, jednatel byl on sám, jeho švagr, tj., obžalovaný J.F.. Další jednatele už si svědek vybavit nedokázal. Tuto společnost v letech 2005-2010, podle názoru svědka, řídil obžalovaný. Svědek sám měl na starosti pouze restauraci, s čímž souviselo také jeho právo jednatele. Jaký byl majetek této společnosti v roce 2010, svědek určit nedokázal s vysvětlením, že vůbec neví, jaký měla firma hmotný, nebo nehmotný majetek. Jednoznačně však uvedl, že mu není známo, že by společnost XXXXX vlastnila nějaké cenné papíry. Jméno společnosti XXXXX slyší poprvé v souvislosti s tímto trestním řízením. Společnost XXXXX ani P.H. nezná. Poté, co byla svědkovi předložena k nahlédnutí Smlouva o úplatném převodu cenných papírů (č. l. 224-225) svědek uvedl, že mu nic neříká, vidí ji poprvé a není si vědom ani toho, že by mu byla předložena při výslechu na policii.

K dotazu státního zástupce svědek potvrdil, že vůbec neví o tom, že by firma XXXXX měla k datu 1. 11. 2010 vlastnit akcie společnosti XXXXX, když podle jeho názoru nikdy neslyšel ani o tom, že by společnost XXXXX měla mít zisk 13.000.000 Kč. Svědek dále uvedl,

že nikdy neviděl ani Smlouvu o úschově (č. l. 226-228). Nedokáže si proto vysvětlit, proč na této smlouvě stejně jako na smlouvě o úplatném převodu cenných papírů je uvedeno jeho jméno jako jednatele společnosti XXXXX. Sám neví nic o úschově 13.000.000 Kč u J.F.. Obžalovaný s ním nikdy o takových smlouvách nehovořil. K chodu společnosti M.S. vysvětlil, že jednatelem firmy XXXXX byl proto, že se staral právě o provoz restaurace se stejným názvem. Kromě této restaurace firma provozovala ještě restauraci XXXXX nahoře v nákupním centru TESCO, kterou řídil nějaký další jednatel a ten měl práva jednatele právě k tomu, aby zde restauraci provozoval. Po předstření částí výpovědi z přípravného řízení svědek upřesnil, že tímto druhým jednatelem byl pan R., jehož jméno si nedokázal vybavit.

Svědecká výpověď svědka **M.R.** (č. l. 307-310) vyslechnutého v přípravném řízení dne 9. 4. 2014 byla rovněž čtena u hlavního líčení dne 17. 2. 2015, a to v souladu s ustanovením § 211 odst. 1 trestního řádu. Svědek po zákonném poučení potvrdil, že od června 2009 do července 2012 byl jedním z jednatelů společnosti XXXXX, a to vedle M.S., který byl zodpovědný za provoz další restaurace. Svědek sám byl zodpovědný za provoz restaurace XXXXX v CAMPUSU. M.R. jednoznačně uvedl, že o žádných cenných papírech, které měla společnost XXXXX vlastnit, nevěděl. Poprvé se o této skutečnosti dozvěděl, až v rámci šetření policie. Společnost XXXXX ani společnost XXXXX nebo P.H. určitě nezná. K předloženému návrhu Smlouvy o úplatném převodu akcií společnosti XXXXX, které měla vlastnit společnost XXXXX a prodat je právě společnosti XXXXX se svědek z těchto důvodů vyjádřit nedokázal.

S výpovědí svědkyně J.H. a ostatně i s výpovědí **svědka P.H.** v části týkající se jejich úkonů, směřujících k podání trestního oznámení na obžalovaného J.F. **korespondují i výpovědi policistů – svědků J.M. a T.M.**, kteří byli vyslechnuti u hlavního líčení dne 14. 10. 2015.

Svědek J.M. uvedl, že v uvedené době pracoval na inspekci Ministerstva vnitra, kde už 5 let nepracuje, neboť odešel do výslužby. K této trestní věci získali původně informace, že by v tom mohli být zapojeni i policisté, kteří by se měli na trestné činnosti podílet. Pokud si vybavuje, tak vstupní informace získali od K.H. v tom směru, že osoby z FÚ by měly být údajně policisté zatím blíže neustanovení a problematika se měla také týkat firmy pana H. a paní H.. V průběhu prošetřování všech záležitostí nakonec zjistili, že zde policisté nefigurují a věcně příslušná k provádění úkonů tedy není inspekce ministra vnitra. Bylo proto rozhodnuto, že věc bude dozorována Vrchním státním zastupitelstvím v Praze. V průběhu prověřování byly použity zákonné prostředky jako sledování a odposlech telekomunikačního provozu. K dotazu soudu svědek potvrdil, že prvé setkání s panem H. a sourozenci H. proběhlo skutečně na benzínové pumpě u Humpolce a to prakticky z toho důvodu, že to bylo na půl cesty mezi Brnem, odkud oni pocházeli a Českými Budějovicemi, kde měl působit svědek a jeho kolegové. Následně se sourozenci H., zřejmě i s panem H. minimálně 2x sešli se svědkem v Českých Budějovicích a na Vrchním státním zastupitelství v Praze. Úřední záznam (č. l. 250, respektive 261), jak svědek potvrdil, sepsal s K.H. on sám. V této souvislosti musí nalézací soud podotknout, že jde o úřední záznamy o podaném vysvětlení K.H. ze dne 27.9.2010 a

12.1.2011. Uvedené listiny však nelze použít jako důkaz v rámci tohoto trestního řízení, a to s odkazem na ustanovení § 158 odst. 6 trestního řádu, neboť K.H. byl v této trestní věci opakovaně vyslechnut procesně řádným způsobem v přípravném řízení, i u hlavního líčení. Jeho svědecká výpověď je rozvedena dále. Svědek J.M. dále uvedl, že pokud bylo rozhodnuto, že schůzky paní H. a obžalovaného budou monitorovány záznamovým zařízením, pak technické detaily svědek sám neřešil, neboť to řešila policejní služba, která takové sledování a monitorování zajišťuje. Podle informací svědka byla J.H. na takových nejméně třech schůzkách, avšak s nahrávkou manipulovat podle jeho názoru také nemohla, neboť zvuková nahrávka se přenášela jinam, nikoliv na zařízení, které ona měla k dispozici. Svědek také připustil, že jim K.H. předložil nějaké soukromě pořízené nahrávky, které však byly tak nekvalitní, že je nebylo možné vůbec použít. K.H. se tím chtěl spíše pochlubit, když předložil také jakýsi doklad k zastupování firmy XXXXX před orgány policie.

K dotazu soudu svědek znovu upřesnil, že technickou stránku pořízení zvukového záznamu ze schůzek J.H. a obžalovaného, zajišťoval útvar zvláštních činností, a proto on se k tomu v podrobnostech vyjádřit nedokáže.

K dotazu obhájce svědek vysvětlil, že jejich útvar Inspekce Ministerstva vnitra v této věci prováděl úkony proto, že z počátku se domnívali, že trestnou činnost mohou páchat osoby z řad policistů. Obecně také Inspekce Ministerstva vnitra pracuje s informátory, od nichž získávají informace o případné trestné činnosti policistů. V tomto konkrétním případě prvotní informace získali od nějakého člověka, který je z Brna, a který je chtěl předat někomu mimo Brno, proto se věc dostala až k nim do Českých Budějovic. Díky pořízeným audiozáznamům z těchto schůzek i díky dalšímu šetření zjistili, že v tom policisté nefigurují a vedení inspekce rozhodlo, že z jejich strany další úkony prováděny nebudou. Hlavní osobou, na kterou se v průběhu šetření, pak zaměřili, byl J.F., a to v souvislosti s těmi schůzkami, které se konaly za účasti J.H. a které byly také monitorovány. Veškeré postupy, které svědek se svými kolegy prováděl, konzultovali a dělali je na základě pokynů dozorujícího státního zástupce z VSZ v Praze. V závěru své výpovědi svědek upřesnil, že od policie odešel 15. 8. 2011 do výslužby, a proto se k časově následným úkonům nedokáže vyjádřit. Je pravdou, že se setkal právě s P.H. v přítomnosti jeho sestry paní H., avšak svědek z jeho chování neusuzoval na nějakou jeho psychickou nevyrovnanost. Opakovaně svědek potvrdil, že po vyhodnocení operativních úkonů i výsledků trestního řízení, jakož i po dohodě s dozorujícím státním zástupcem a vedením inspekce dospěli k závěru, že inspekce ve věci není věcně příslušná, neboť se nepotvrdilo, že by se trestné činnosti mohli dopouštět příslušníci policie.

Shodně vypovídal také svědek T.M., který pracoval jako vedoucí tehdejšího 9. oddělení Inspekce Ministerstva vnitra policie ČR, avšak informace zpracovávali jeho podřízení, zejména J.M.. Z těchto důvodů svědek nedokázal sám potvrdit, zda byl osobně přítomen s kolegou M. na prvotní schůzce s K.H., nebo zda se o tom dozvěděl zprostředkovaně. V rámci své výpovědi u hlavního líčení uvedl, že prvotní informace získali od K.H., který jim popsal, že nějaká osoba požaduje od P.H. a jeho sestry, tj. společnosti XXXXX nějaká plnění za to, že jim umožní a zajistí vratku DPH, kterou v té době zajišťoval FÚ v Brně. Po konzultaci na vedení Inspekce

Ministerstva vnitra bylo rozhodnuto, že věc nebude šetřena brněnskými orgány, a proto na jejich útvaru zahájili úkony trestního řízení. Svědek u hlavního líčení také potvrdil, že sourozenci H. i K.H. se dostavili na jejich pracoviště v Českých Budějovicích, kde byli několikrát opakovaně vyslechnuti řádně do všech podrobností. V průběhu šetření inspekce zjistila svoji věcnou nepříslušnost, neboť mezi podezřelými nebyl žádný příslušník bezpečnostních sborů, a proto věc byla na jaře 2011 postoupena ÚOKFK.

K dotazu soudu také tento svědek potvrdil, že jedna schůzka s K.H. i sourozenci H. se skutečně konala někde u Humpolce a to proto, že to bylo přibližně v polovině jejich vzájemné cesty. Sám si však nevybavuje, jestli to byla skutečně první schůzka, nebo několikátá v pořadí. Kromě těchto tří osob a svědka se jí účastnil také svědkův kolega J.M.. K dotazu obhájce svědek uvedl, že K.H. nejdříve tvrdil, že je policejním informátorem, ale sami to blíže neprověřovali, neboť považují za logické, že je informátor vedený pod utajeným režimem a jiné osoby by se o jeho pozici neměly dozvědět.

U hlavního líčení dne 9. 3. 2015 byl jako svědek vyslechnut K.H., který vypovídal shodně jako v přípravném řízení (č. l. 243) a potvrdil ty části skutkového děje, které ostatně byly prokázány výpověďmi svědků P.H., J.H., J.M. i T.M. Svědek K.H. uvedl, že se seznámil s P.H., resp. firmou XXXXX někdy na počátku roku 2010. P.H. jej požádal o spolupráci, nejdříve údajně s vymáháním pohledávek, později s problémy na finančním úřadu. K.H. uvedl, že firmu XXXXX později začala šetřit protikorupční a finanční policie v souvislosti s velkoobchodem s barevnými kovy a se šrotovým železem. Firma byla prošetřována policejní expoziturou Ostrava, pracoviště Přerov. Svědka P.H. odkázal na advokátní kancelář obžalovaného J.F., který sídlil v Brně. K.H. tvrdil, že obžalovaného o všem informoval, neboť s ním v minulosti spolupracoval při nějakém vymáhání pohledávek. Dodatečně se svědek od P.H. dozvěděl, že při kontaktu mu na nějaké schůzce obžalovaný sdělil, že nadměrný odpočet nedostane nikdy vyplacený, že on sám má takové informace a vazby na policii v Brně, kde jsou údajní agenti na finančním úřadu apod. P.H. údajně poté žádal svědka K.H. o pomoc a ten mu nabídl, že věc zkomplotuje na nějaké policejní složce v Praze. Vzhledem k tomu, že obžalovaný na schůzce s P.H. hovořil o policejních agentech na finančním úřadu, byla věc postoupena z Prahy do Českých Budějovic. K.H. byl přítomen na schůzkách s policisty M. a M., s nimiž se sourozenci H. setkali také na Vrchním státním zastupitelství v Praze. Nakonec s policisty začala spolupracovat J.H.. Proběhlo nějaké operativní sledování a byly nasazeny nějaké operativní prostředky.

K dotazu státního zástupce pak svědek K.H. potvrdil stejné skutečnosti, jako ostatně potvrdil i P.H. a J.H. tedy to, že P.H. měl obavu, že dojde k jeho zatčení, nebo vzetí do vazby, případně obvinění, tedy, že bude stíhán. Právě proto mu svědek sám doporučil F., kterého znal jako advokáta. Zda mezi obžalovaným a firmou XXXXX byla uzavřena nějaká smlouva, svědek neví, domnívá se, že byla udělena obžalovanému pouze plná moc pro zastupování. P.H. za svědkem později přišel s tím, že mu obžalovaný nabídl, že mu zajistí vyplacení 140.000.000 Kč, ale za částku 30.000.000 Kč, za převedení 20 % společnosti na nějaké osoby, které určí

údajní policejní agenti a za 2.000.000 Kč za to, že dojde k odstranění svědka samotného. O tomhle měl P.H. údajně pořídit nahrávku, kterou K.H. předal policistům J.M. a T.M.. V této souvislosti musí nalézací soud odkázat na shora citovanou výpověď svědka T.M., který uvedl, že jakousi nahrávku skutečně dostali, avšak ta byla zcela nepoužitelná.

K dotazu soudu svědek K.H. uvedl, že sám osobně nebyl přítomen na schůzce, na které měl obžalovaný požadovat finanční částku, nebo snad úplatek od P.H.. P.H. však takové informace poskytl policistům v Českých Budějovicích. Vše bylo zaznamenáno do policejního protokolu, který údajně K.H. také četl. P.H. v rámci této výpovědi také na policii podal trestní oznámení, když vlastně svědka K.H. požádal, aby zprostředkoval u policie kontakt na někoho, kdo se bude věcí skutečně zabývat. Na schůzkách P.H., J.H. a obžalovaného, svědek K.H. podle své výpovědi nikdy přítomen nebyl.

Za podstatné lze z výpovědi svědka K.H. považovat skutečnosti, které jsou ostatně prokázány i jinými důkazy, totiž to, že P.H. mu sdělil, že se bojí obžalovaného, neboť on po něm chce 30.000.000 a 20 % firmy, když jinak všechno dopadne špatně. K.H. uvedl, obdobně jako svědek P.H. i svědkyně J.H., že z toho byli P.H. i J.H. celkem ve stresu. V podstatné části své výpovědi se svědek K.H. opakovaně vyjadřoval ke svým vztahům vůči společnosti XXXXX, resp. k P.H., event. k J.H., avšak jedná se o skutečnosti, které s předmětem tohoto řízení nesouvisí. Nalézací soud proto považuje za nadbytečné se jimi v podrobnostech zabývat. Souhrnně lze konstatovat, že výpověď svědka K.H., jako osoby mimořádně kriminálně závadové, lze akceptovat pouze v těch částech, kde se jeho výpověď shoduje s dalšími důkazy, provedenými u hlavního líčení. K osobě svědka K.H. byly u hlavního líčení provedeny listinné důkazy, a to opis rejstříku trestů (č.l. 1049-1051), rozsudky ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp.zn. 40 T 11/2011 (č.l. 1383-1404). Bylo zjištěno, že svědek K.H. má dosud dvanáct záznamů v rejstříku trestů, a to především pro rozsáhlou trestnou činnost majetkového charakteru, které se dopouští opakovaně, přičemž poprvé byl odsouzen ve věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp.zn. 2 T 26/1995 rozsudkem ze dne 19.12.1995. Přes opakovaně uložené a vykonané nepodmíněné tresty odnětí svobody, lze K.H. označit jako speciálního recidivistu, který páchá opakovaně dlouhodobě mimořádně společensky závažnou trestnou činnost majetkového charakteru. Naposled mu byl ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp.zn. 40 T 11/2011 uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 11,5 roku se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou. Svědek K.H. je, jak se nalézací soud mohl přesvědčit také v průběhu jeho výpovědi u hlavního líčení, osobou mimořádně sociálně zdatnou, sledující především uspokojení svých potřeb a realizaci svých záměrů. Nalézací soud proto považuje za věrohodné tvrzení svědka K.H. pouze v těch částech, kde jeho výpověď koresponduje s dalšími důkazy provedenými u hlavního líčení. V této trestní věci není výpověď svědka K.H. důkazem ojedinělým, který by sám o sobě měl prokazovat trestněprávně významné skutečnosti a není také důkazem, který by z hlediska obsahového měl takovou hodnotu, že by byl schopen zvrátit řetězec vzájemně si korespondujících a objektivních důkazů skýtajících podklad pro výkon o vině obžalovaného.

Další skupinu důkazů tvoří svědecké výpovědi svědků majících vztah zejména k finančnímu úřadu, resp. k řízení o vrácení nadměrného odpočtu DPH společnosti XXXXX, tedy výpovědi svědků, na které odkazovali obžalovaný J.F. a svědek P.H..

Svědčyně J.L. byla vyslechnuta u hlavního líčení dne 9.3.2015 a vypovídala shodně jako v přípravném řízení. Svědkyně uvedla, že byla obžalovaným, kterého z pracovních vztahů znala z minulosti, požádána o konzultaci k případu firmy XXXXX U této firmy probíhalo ze strany finančního úřadu vytykáací řízení a svědkyně byla požádána, aby prostudovala materiály z hlediska daňového, tedy z pohledu toho, co už bylo v rámci vytykáacího řízení prokázáno a co by se dále mělo před finančním úřadem prokazovat. Firma sídlila v Olomouci a svědkyně si nakonec od nějakého muže v průběhu své služební cesty do Ostravy vyzvedla dokumenty, které však nebyly kompletním účetnictvím. Mezi dokumenty našla poměrně arogantní dopis adresovaný na finanční úřad, v němž dotyčný, zřejmě jednatel firmy, shazoval a kritizoval práci svého daňového poradce. Vzhledem k tomu, že se svědkyně s takovým přístupem neztotožňovala, navíc se jednalo poměrně problematické obchody, týkající se barevných kovů, sama doporučila obžalovanému tuto práci nedělat. Zaujala stanovisko, že jí se tento případ nelíbí a že by do něj tzv. nešla. Svědkyně uvedla, že obžalovaný na to reagoval tak, že věc zváží a posoudí další možnosti. Zájem obžalovaného o tuto věc chápala tak, že firma XXXXX je nebo bude jeho klientem.

U hlavního líčení dne 17.2.2015 byla v souladu s ustanovením § 211 odst. 1 trestního řádu čtena svědecká výpověď **svědka E. R.**, kterou učinil dne 5.11.2013 v přípravném řízení poté, co byl zproštěn povinnosti mlčenlivosti jednatelem firmy XXXXX P.H. (č.l. 312-314). Svědek R. v rámci své výpovědi uvedl, že v minulosti pro P.H., resp. jeho firmu vypracovával nějakou kupní smlouvu a nějakou obchodní smlouvu. Poté od něj P.H. vyžadoval daňové věci, které však svědek ve své advokátní kanceláři neprovádí, a proto mu sjednal schůzku s M. Č., ekonomickým poradcem. Oba muže seznámil na schůzce v restauraci a za krátko odešel, neboť práce měl provádět Č.. Svědek E. R. uvedl, že dále se o věc nezajímal. Jméno obžalovaného F. mu nic neříká a domnívá se, že se s ním nikdy nesetkal, ani s ním nemluvil po telefonu. Stejně tak nezná J.H.. S odstupem času si svědek vybavil, že se zřejmě díky P.H. setkal s P.P., ale na podrobnosti si nepamatuje, stejně jako na případné jednání na Finančním úřadu Brno I. se zástupci firmy XXXXX V průběhu své výpovědi svědek pouze připustil, že zná K.H., pro kterého v minulosti dělal nějaké úkony, které si však rovněž nevybavil. U hlavního líčení dne 22.4.2015 nebyl svědek osobně vyslechnut, neboť nebyl zproštěn povinnosti mlčenlivosti.

S výpovědí svědka E. R. koresponduje výpověď **svědka M. Č.**, vyslechnutého u hlavního líčení dne 9.3.2015. Svědek shodně, jako v přípravném řízení (č.l. 82), potvrdil, že někdy v roce 2010 za ním přišel E. R., který s sebou přivedl P.H. a R.V. s tím, že mají problém na finančním úřadě. Svědek v rámci své podnikatelské činnosti, tj. jako OSVČ, dělal daňové poradenství. V roce 2007 odešel z Generálního finančního ředitelství. K dotazu státního zástupce svědek připustil, že o problému firmy XXXXX se bavil s P., zjistil, že v této věci

podával zásahovou žalobu. Pracovnice finančního úřadu M.B. svědkovi žádné informace neposkytla s vysvětlením, že otázka výběru daňového poradce musí být řešena daňovým subjektem a probíhající daňová kontrola dosud není uzavřena. S dalšími pracovníky finančního úřadu M.F. a I.L. se svědek nezná a s Dobromilou Špačkovou, kterou zná ze své dřívější praxe, se však o věci nebavil. V případě firmě XXXXX svědek v rámci své činnosti na podkladě faktur sepsal dopis – stížnost na Ministerstvo financí, který zkoncipoval na podkladě informací, které dostal. Za práci, kterou dělal ve prospěch firmy XXXXX si vyfakturoval částku asi 30.000 Kč, která mu však nebyla proplacena s vysvětlením, že pro firmu nic neudělal.

Dopis, který svědek koncipoval, v konečném důsledku podepsal svědek P.H.. V závěru své výpovědi svědek uvedl, že, podle jeho názoru, bylo ze strany firmy XXXXX všechno v pořádku, ale bohužel tato firma měla trochu smůlu vzhledem k situaci, která nastala. Sám P.H. také sdělil, že aktuálně je to obecný trend v České republice, že finanční úřady postupují na hraně právních předpisů, což sám dobře zná. Jedná se o zasílání výzvy k odstranění pochybností, dožádání do zahraničí, průběh kontroly, a proto trvá několik let, než úřad věc řeší, než nadměrné odpočty DPH vrátí. K dotazu státního zástupce svědek dále uvedl, že jeho jednání pro firmu XXXXX bylo přibližně v druhé polovině roku 2010 a zřejmě prvé dva, tři měsíce v roce 2011. Ve vztahu ke společnosti XXXXX považoval za východisko podání zásahové žaloby, k čemuž také došlo a nakonec byly odpočty společnosti vráceny.

Svědék R.V., vyslechnutý u hlavního líčení dne 9.3.2015, žádné podstatné skutečnosti, které by sám viděl nebo slyšel, nepotvrdil. Uvedl pouze, že v zaměstnaneckém poměru u firmy XXXXX působí od 1.1.2011, a proto veškeré jeho informace pochází ze spisových materiálů. V souvislosti s osobou svědka R.V. musí nalézací soud poukázat také na skutečnosti, které byly zjištěny opisem rejstříku trestů (č.l. 1047). Bylo zjištěno, že R.V. byl dosud osmkrát soud trestán, přičemž naposled byl odsouzen za majetkovou trestnou činnost ve věci vedené u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp.zn. 10 T 352/2003, a to k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let. Z výkonu trestu byl podmíněně propuštěn dne 16.12.2010, přičemž mu byla stanovena zkušební doba v trvání 7 let. Do firmy XXXXX tedy svědek nastoupil krátce poté, co odpykal dlouhodobý nepodmíněný trest odnětí svobody za majetkovou trestnou činnost. Podstatné ovšem je to, že svědek nebyl rozhodujícím částem skutkového děje osobně přítomen a do kontaktu s firmou XXXXX, resp. s jejími zástupci P.H., J.H., event. dalšími osobami, které figurují v rámci tohoto trestního řízení, přišel až poté, co věc začala šetřit policie a fakticky žádné rozhodující části skutkového děje již neprobíhaly. R.V. tak získal rozhodující informace, jak sám potvrdil, zejména od sourozenců H. O celé věci pouze ví, že zde probíhalo vytýkáací řízení, neboť finanční úřad zpochybňoval nárok na vrácení DPH. Svědek sám jednal s obžalovaným přibližně v březnu 2011, aby se pokusil celou situaci řešit. K roli obžalovaného, která předcházela tomuto období, se však, podle svého soudu, nedokáže vyjádřit. Ve firmě se od P.H. a jeho sestry J.H. dozvěděl, že J.F. do firmy přivedl svědek K.H., přičemž zazněla nabídka od obžalovaného, která ovšem nebyla z jejich strany akceptována. Podrobnosti této nabídky svědek rovněž nezná. Do jaké míry některé úkony prováděli R. nebo Č. rovněž svědek určit nedokázal s vysvětlením, že u toho nebyl přítomen. Celý průběh událostí

zná svědek zprostředkovaně z výpovědí sourozenců H., event. z toho, co mu říkal K.H.. Po K.H. však ve firmě zůstal poměrně velký chaos, kromě toho on sám svědkovi často sděloval protichůdné informace a také jeho postup byl poměrně problematický. K dotazu soudu R.V. uvedl, že sám nebyl přítomen tomu, když měl F. požadovat od sourozenců H. finanční částku asi 20 mil. Kč. Sourozenci H, se však svědkovi zmínili o tom, že jim měl K.H. vyhrožovat, měl dokonce napadnout tehdejšího přítele H. v Brně. Obsáhlá výpověď svědka R.V. nebyla přímým důkazem k prokázání rozhodných okolností skutkového děje a jako nepřímý důkaz sloužila pouze podpůrně, neboť podstatné skutečnosti, které se svědek dozvěděl zprostředkovaně, byly prokázány přímo, zejména výpověďmi svědků P.H., J.H., odposlechy hovorů a potažmo i výpovědí obžalovaného J.F.. Lze tedy konstatovat, že ani tato výpověď, obdobně jako výpověď svědka K.H., neměla zásadní důkazní význam.

Další skupinu důkazů tvoří svědecké výpovědi **svědků - pracovníků finančního úřadu.**

U hlavního líčení dne 17.2.2015 byla v souladu s ustanovením § 211 odst. 2 písm. a) trestního řádu čtena svědecká výpověď **svědka P. Š.,** vyslechnutého v přípravném řízení dne 29.11.2013 (č.l. 340-344). Svědek uvedl, že pracoval jako vedoucí kontrolního oddělení Finančního úřadu Brno I., kde firmu XXXXX měly na starosti jeho kolegyně I. L. a M. B.. Firmu zastupovali daňoví poradci P.P. a J. H.. Tento případ se k nim na oddělení dostal z Olomouce už jako rozpracovaný. Svědek potvrdil, že v průběhu řízení podala firma žalobu u Krajského soudu v Brně na jejich nečinnost a na Finančním úřadu Brno I. proto dostali pokyn, aby ve věci do 30ti dnů rozhodli. Platební výměry byly vydány koncem roku 2010. V závěru své výpovědi svědek jednoznačně uvedl, že na tento případ, resp. daňový subjekt firmu XXXXX, se u něj, kromě pracovního pořádku, nikdo jiný neinformoval. Ze strany finančního úřadu nebo finančního ředitelství šlo o běžnou pracovní činnost. Svědek sám rozhodně nebyl nikým ovlivňován, ani jej nikdo nijak nestandardně nekontaktoval.

Svědčyně M. B., vyslechnutá v přípravném řízení dne 30.10.2013 (č.l. 74-78), potvrdila, že pracovala jako vedoucí kontrolního referátu Finančního úřadu Brno I. Na případu firmy XXXXX spolupracovala se svojí kolegyní I.L.. Svědkyně uvedla, že v průběhu vytýkacího řízení zástupce tohoto daňového subjektu J. H. podával různé žádosti, stížnosti a žaloby. Vedení finančního úřadu sice od svědkyně požadovalo informace o průběhu řízení, ale rozhodně svědkyni nikdo nijak neovlivňoval. M. B. také uvedla, že obžalovaného J.F. sice zná, ale v souvislosti s jinými daňovými subjekty. Rovněž zná Č., který byl ředitelem Finančního ředitelství v Brně, avšak v souvislosti s tímto daňovým subjektem ji Č. nikdy nekontaktoval a nikdy se s ním také nesetkala. S odstupem času si svědkyně vybavila, že R. přibližně v létě 2010 přišel s P.H. a P.P., když se dělal první protokol s daňovým subjektem firmou XXXXX. Tento protokol však podepisují všichni zúčastnění, a proto o tom musí být záznam v protokole. Postavení R. při tomto jednání sice nebylo pro svědkyni zcela jasné, ale daňový subjekt

požadoval, aby byl přítomen. Manželka R. byla v té době u nich vedoucí právního oddělení, ale ani ona svědkyni M.B. v souvislosti s vytykáčím řízením u firmy XXXXX nijak nekontaktovala.

S výpovědí svědkyně M.B. koresponduje i výpověď její kolegyně **svědkyně I. L.**, vyslechnuté u hlavního líčení dne 4.3.2015. Tato svědkyně uvedla, že pracovala na Finančním úřadu Brno I a prováděla také kontrolu DPH. V uvedené době firma XXXXX změnila svoje sídlo do Brna. Ve vytykáčím řízení tuto firmu zastupovali P.P. a J. H.. Také svědkyně L. připustila, že na nějakém jednání, které se týkalo uvedeného daňového subjektu, byl přítomen E. R.. Firma XXXXX vratky DPH získala běžně. Obžalovaného J.F. svědkyně, podle svého tvrzení, nezná a nikdy jej neviděla. V závěru své výpovědi svědkyně uvedla, že na Finančním úřadu Brno I. pracoval jediný bývalý policista, a to S., který však byl řadovým pracovníkem. Svědkyně sama nemá žádné informace o tom, že by zde pracovali skrytí policisté.

Svědkyně D. Š. byla rovněž vyslechnuta u hlavního líčení dne 4.3.2015 a uvedla, že pracovala v uvedené době jako zástupkyně ředitele Finančního úřadu Brno I. Shodně, jako svědkyně L., také tato svědkyně potvrdila, že případ firmy XXXXX převzal jejich finanční úřad z Olomouce a dostala jej zde na starosti B. Tento daňový subjekt zastupovali, jako daňoví poradci, P. a H.. Rovněž svědkyně D. Š. uvedla, že obžalovaného J.F. osobně nezná. V souvislosti s tímto daňovým subjektem svědkyně připustila, že ji asi dvakrát kontaktoval Č., a to telefonicky, ovšem ona mu žádné informace neposkytla, když je ani nevěděla.

Svědkyně M.F., rovněž vyslechnutá u hlavního líčení dne 4.3.2015, zcela vyloučila, že by, jako vedoucí referátu nepřímých daní Finančního ředitelství v Brně, jednala kvůli firmě XXXXX s Č.. Svědkyně uvedla, že sama připravovala podklady pro rozhodnutí o odvolání a zabývala se také nečinností správce daně. Jejím nadřízeným na finančním ředitelství byl M.K.. Námitkám daňového subjektu firmy XXXXX, který byl zastoupený P. a H., bylo plně vyhověno. V rámci přezkumného řízení zjistili, že správce daně neučinil v průběhu vytykáčeho řízení správné závěry.

S výpovědí svědkyně M.F. koresponduje svědecká výpověď **svědka M.K.**, rovněž vyslechnutého u hlavního líčení dne 4.3.2015. Svědek uvedl, že pracoval jako vedoucí odboru daní a dotací Finančního ředitelství Brno. V rámci své funkce zjistil, že Finanční úřad Brno I. vydal platební výměry k DPH pro daňový subjekt firmu XXXXX, proti kterým bylo podáno odvolání. Na finančním ředitelství se zabývali tímto odvoláním a pro vyřízení záležitosti měli lhůtu 6 týdnů. Rovněž tento svědek potvrdil, že daňový subjekt firmu XXXXX zastupovali P. a H.. Také tento svědek obdobně, jako svědkyně Š. a L., uvedl, že obžalovaného J.F. osobně nezná.

Z dalších **listinných důkazů**, které byly podle názoru nalézacího soudu provedeny u hlavního líčení ve vyčerpávajícím rozsahu, mají důkazní význam ty, které prokazují alespoň širší okolnosti skutkového děje.

Notářským zápisem ze dne 10. 12. 2007 (č. l. 393) bylo prokázáno, že osvědčuje sepis zakladatelské listiny o založení akciové společnosti XXXXX, jejímiž zakladateli se stali H.B. a M.H.. Navrhovaný základní kapitál společnosti činil 2.000.000 Kč s tím, že bude rozdělen na 20 kusů kmenových listinných akcií znějících na majitele ve jmenovité hodnotě jedné ve výši 100.000 Kč.

Smlouvou o převodu cenných papírů ze dne 4. 1. 2010 (č.l. 146-149), která je citována shora v souvislosti s výpovědí svědka M.H. bylo prokázáno, že tento svědek, tj. M.H. převedl 5 kusů cenných papírů č. 002-006, jako kmenových akcií, ve formě na majitele, o jmenovité hodnotě 100.000 Kč, v listinné podobě, emitovaných společností XXXXX na J.F., jako kupujícího. Z článku II. pak vyplývá, že kupní cena za akcie byla stanovena dohodou obou smluvních stran a to ve výši 9.000 Kč za jeden kus akcie, celkově tedy 45.000 Kč. Kupní cena za zatímní list č. 001 (č.l. 229), který byl ve vztahu ke stejné firmě mezi oběma subjekty rovněž převáděn, tak činila 6.000 Kč. Celková kupní cena tedy představovala částku 51.000 Kč. O činnosti společnosti XXXXX svědčí **Zápisy z valných hromad** (č. l. 151-158, resp. č.l. 403-408), jakož i **Zprávy představenstva za rok 2008 a 2009** (č.l. 143, 145). Bylo prokázáno, že v roce 2008 měla společnost vlastní kapitál ve výši 1.980.000 a ztráta činila 20.000 Kč, zatímco za rok 2009 měla už vlastní kapitál ve výši 1.776.000 Kč, když ztráta společnosti činila 203.706 Kč a rovněž byla převedena do dalšího účetního období. Za podstatný považuje nalézací soud **Zápis z valné hromady ze dne 27. 5. 2011** (č. l. 403-407), jímž bylo mimo jiné prokázáno, že valná hromada schválila nulové výsledky hospodaření za rok 2010, vykázané v řádné účetní uzávěrce za rok 2010. Předsedou této valné hromady byl M.H. (č. l. 407). Obdobným **Zápisem z valné hromady** společnosti konané **dne 31. 5. 2012** (č. l. 408-412) bylo prokázáno, že valná hromada schválila rovněž nulové výsledky hospodaření, a to za rok 2011, vykázané v řádné účetní závěrce za rok 2011. Také na této valné hromadě působil jako předseda M.H..

Výpisem z Obchodního rejstříku společnosti XXXXX (č. l. 782) bylo prokázáno, že společnost byla zapsána do obchodního rejstříku dne 18.12.2007, jako akciová společnost, se základním kapitálem 2.000.000 Kč, z něhož bylo splaceno 30%. Předsedou představenstva se stal M.H.. Společnost měla 20 ks kmenových akcií na majitele v listinné podobě ve jmenovité hodnotě 100.000 Kč, což bylo zapsáno rovněž 18.12.2007.

Notářským zápisem ze dne 1. 10. 2012 (č.l. 162-170) pak bylo prokázáno, že obžalovaný J.F. učinil rozhodnutí jediného akcionáře společnosti XXXXX, a to o změně názvu společnosti na XXXXX, když současně rozhodl o odvolání členů představenstva M.H., J.P. a P.Z., přičemž rozhodl o volbě V.O., jako nového člena představenstva. Dále rozhodl o změně stanov, tak jak to vyplývá z obsahu předmětného notářského zápisu.

Z dalších listinných důkazů, které byly provedeny u hlavního líčení, považuje nalézací soud za podstatné ty důkazy, které se týkají minimálně širších okolností skutkového děje.

Výpisem z obchodního rejstříku společnosti XXXXX (č.l. 754) bylo prokázáno, že společnost byla zapsána 31.8.2005 s IČ: XXXXX. Její původní sídlo bylo na adrese XXXXX, a to až do 13.3.2010, kdy bylo sídlo přeneseno do Brna, na adresu XXXXX. Tyto skutečnosti korespondují s výpovědí svědků P.H. i J.H., jakož i dalších svědků, kteří se vyjadřují k přenesení sídla společnosti XXXXX do Brna. Statutárním orgánem firmy, tj. jejím jednatelem, je od vzniku firmy P.H., který je nejen jediným jednatelem, ale také jediným společníkem, vlastním obchodní podíl ve výši 100%.

V souvislosti s firmou XXXXX pak považuje nalézací soud za podstatné také listinné důkazy, které prokazují skutečnosti předcházející vlastnímu trestnému jednání obžalovaného, a které se týkají řízení o vrácení nadměrného odpočtu DPH. **Sdělením Finančního úřadu Brno I.** (č.l. 493-512), **Zprávou o výsledku výtýkáčeho řízení za období červen až říjen 2009** (č.l. 494-512) a zejména **Rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně** (č.l. 374-380) bylo prokázáno, že společnosti XXXXX byl původně přiznán nadměrný odpočet DPH za období červen 2009 ve výši 2.295.933 Kč, avšak v odvolacím řízení byl uznán nárok na vrácení nadměrného odpočtu DPH tomuto subjektu ve výši 10.997.040 Kč. Obdobné řízení pak proběhlo i ve věci vrácení nadměrného odpočtu DPH např. za měsíce červenec, srpen, září a říjen 2009. Rozsáhlé listinné důkazy byly opatřeny ze **spisů vedených u Krajského soudu v Brně pod sp.zn. 31 Af 47/2010** (č.l. 513-542), **sp.zn. 31 Af 67/2010** (č.l. 640-693), **sp.zn. 31 Af 66/2010** (č.l. 606-639), **sp.zn. 31 Af 65/2010** (č.l. 575-605), **sp.zn. 31 Af 64/2010** (č.l. 543-574) a **sp.zn. 31 Af 68/2010** (č.l. 694-726). Jedná se o spisy, které byly vedeny na podkladě žalob pro nečinnost žalovaného Finančního úřadu Brno I. a byly podané žalobcem společností XXXXX, kterou zastupoval J. H.. Žaloby byly vedeny v souvislosti s řízením o vrácení nadměrného odpočtu DPH za zdaňovací období červen, červenec, srpen, září, říjen a listopad 2009. Za prvé zdaňovací období červen 2009 ve věci dokonce rozhodoval Nejvyšší správní soud rozsudkem z 31.5.2011, kdy zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně, který shledal nezákonným. Z důvodu následně vydaných platebních výměrů vzal žalobce svoje žaloby zpět, a proto Krajský soud v Brně jednotlivá řízení zastavil. Je tedy zcela zjevné, že jak těmito listinnými důkazy, tak shora citovanými výpověďmi svědků, nejen P.H., J.H., ale i P.P. a J.H., bylo prokázáno, že jejich žaloby byly úspěšné a nadměrné odpočty DPH byly společnosti XXXXX vráceny tak, jak bylo ze strany tohoto subjektu původně požadováno.

V souvislosti s tímto trestním řízením pak figuruje také společnost **XXXXX**, jejíž právní subjektivita byla prokázána **výpisem z obchodního rejstříku** (č.l. 791). Společnost byla zapsána dne 9.9.2009 s IČ: 27748031, přičemž v rozhodném období byl jejím jednatelem svědek M.S., a to od 26.7.2009 a následně i M.R. od 25.2.2010. Na činnosti tohoto subjektu participovala také ve věci vyléchnutá svědkyně J.L., která v období od 7.12.2007 do 9.9.2009 byla jediným společníkem firmy s obchodním podílem ve výši 100%. Od 9.9.2009 se společníkem firmy XXXXX stala firma XXXXX s IČ: XXXXX, která vlastnila v rozhodném období obchodní podíl ve výši 100%. **Výpisem z obchodního rejstříku této firmy, XXXXX** (č.l. 805-806) bylo prokázáno, že společnost byla zapsána 14.3.2007 s IČ: XXXXX, přičemž

od tohoto data byl obžalovaný J.F. členem představenstva společnosti. Jediným akcionářem společnosti XXXXX, která vypsalala 10 ks kmenových akcií na majitele v listinné podobě a jmenovité hodnotě 200.000 Kč, byla společnost XXXXX s IČ: XXXXX. Obžalovaný J.F. byl společníkem a jednatelem této společnosti XXXXX, což bylo prokázáno **výpisem z obchodního rejstříku** (č.l. 810). Ode dne 9.6.2010 dokonce vlastnil obchodní podíl ve výši 100%.

B./ Neprovedené důkazy

Důkazy, které jsou shora rozebrány, považoval nalézací soud za zcela dostatečné proto, aby z nich vytvořil řetězec důkazů nezbytný pro rozhodnutí o vině obžalovaného, tj. pro ustálení skutkového děje a pro prokázání všech trestněprávně významných skutečností, nezbytných pro závěr o naplnění kvalifikované skutkové podstaty. V závěru hlavního líčení konaného dne 11.12.2015 státní zástupce, ani zmocněnec poškozeného neučinili další důkazní návrhy. Obžalovaný se svým obhájcem navrhli jednak výslech obžalovaného J.F., čemuž bylo u hlavního líčení dne 11.12.2015 vyhověno. Dále odkázali na důkazní návrhy přednesené v původním hlavním líčení, resp. písemně předložené nalézacímu soudu v přípisu ze dne 2.4.2015 (č.l. 1213 a násl.). Kromě toho obhájce obžalovaného navrhl, aby byl jako listinný důkaz proveden výstup z internetového serveru Parlamentní listy ze dne 9.5.2015, který se týká aktuálního trestního stíhání svědka P.H. a právnické osoby firmy XXXXX

Po zvážení všech rozhodných okolností nalézací soud tyto další návrhy na doplnění dokazování, učiněné obžalovaným, resp. jeho obhájcem, zamítl, neboť je neshledal důvodnými. Předně je třeba konstatovat, že výtisk serveru Parlamentní listy ze dne 9.5.2015 v obecné rovině nelze považovat za věrohodný a relevantní důkaz, který by měl být proveden u hlavního líčení. Kromě toho má prokazovat skutečnosti týkající se údajného trestního stíhání svědka P.H., avšak nalézací soud ctí zásadu presumpce nevinny zakotvenou v ustanovení § 2 odst. 2 trestního řádu, tj. dokud není pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen. V konečném důsledku ani samotný fakt, že by snad P.H. měl být hypoteticky odsouzen pro spáchání daňového deliktu, nelze předpokládat, že by tato skutečnost mohla jakkoliv ovlivnit závěry nalézacího soudu o vině obžalovaného J.F., které jsou rozvedeny dále. V souladu s aktuální judikaturou i ustálenou soudní praxí považuje nalézací soud za nezbytné na tyto důkazní návrhy dále reagovat takto:

V přípravném řízení byly nařízeny odposlechy telefonních stanic (Dr. R., Č., obžalovaného, P.H., J.H., K.H.), které však nepřinesly žádné relevantní informace, na což ostatně odkázal také státní zástupce v písemném vyhotovení obžaloby (str. 17, odst. 2) a také je, k podpoře tvrzení uvedených v obžalobě, nenavrhoval, jako důkazy, jež mají být u hlavního líčení provedeny. Nalézací soud se s tímto procesním postupem zcela ztotožnil, neboť provedení důkazů nemajících význam pro prokázání podstatných okolností skutkového děje, lze považovat za nadbytečné a porušující zásadu rychlosti a hospodárnosti trestního řízení.

Výpovědi svědků P.P. a J.H., opatřené v přípravném řízení procesně řádným způsobem, byly provedeny u hlavního líčení dne 17.2.2015 postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu, tj. čtením za souhlasu státního zástupce i obžalovaného. K jejich dodatečnému výsledku u hlavního líčení nebylo možno přistoupit, obdobně jako k výsledku svědka E. R., neboť ani jeden z nich nebyl zbaven mlčenlivosti statutárním zástupcem společnosti XXXXX (č.l. 1229, 1252).

Nalézací soud rovněž zamítl návrh na provedení výsledku svědkyně – manželky svědka E. R., která, podle tvrzení svědka P.H., na něj měla rovněž vyvíjet nátlak. V této souvislosti musí nalézací soud podotknout, že předmětem trestního řízení bylo trestněprávně významné jednání obžalovaného J.F. vůči P.H., J.H., resp. společnosti XXXXX. Žádným z provedených důkazů nebyla prokázána, byť minimální, souvislost mezi jednáním obžalovaného, zejména na schůzkách s J.H. ve dnech 19.10., 26.10. a 1.11.2010 a manželkou svědka E. R.. Nad to lze vyslovit domněnku, že pokud by tato svědkyně potvrdila předmětnou verzi, tj. že činila na P.H. jakýkoliv nátlak, a to dokonce sama jako pracovnice finančního úřadu, nebo že by z titulu své funkce ovlivňovala daňové řízení, logicky by se mohla vystavit nebezpečí vlastního trestního stíhání. Důvodně lze předpokládat, že si je svědkyně takových skutečností vědoma.

Za nadbytečné a nedůvodné považoval nalézací soud také návrhy na provedení výsledku svědků H. H. a P.H. st., tj. rodičů již vyslechnutých svědků P.H. a J.H.. Zjevně ani jeden z těchto svědků nebyl přímo přítomen podstatnému jednání obžalovaného a kromě toho měli být oba svědkové vyslechnuti ke skutečnostem, které se dozvěděli od svého syna, tj. svědka P.H.. Výpověď tohoto svědka, učiněnou u hlavního líčení, nalézací soud nepovažoval za jakkoliv zpochybněnou nebo dokonce nevěrohodnou.

Nalézací soud neshledal rovněž důvodů k provedení výsledku svědka R., který měl potvrdit, zda s obžalovaným konzultoval či projevoval součinnost, a to v souvislosti se skutkovým stavem uvedeným v obžalobě (tj. trestným jednáním obžalovaného). Ani v tomto případě nelze očekávat, že by svědek, nepochybně si vědom podmínek případného trestného stíhání vlastní osoby, potvrdil, že jakkoliv participoval na prokazatelném trestněprávně významném jednání obžalovaného. V opačném případě, pokud by obžalovanému takovéto jednání např. rozmlouval, byla by jeho výpověď důkazem nepřímým obžalovaného usvědčujícím. Nalézací soud však o vině obžalovaného měl dostatek důkazů, které potřebný ucelený řetězec ve smyslu platné právní úpravy tvořily.

Postavení svědků K.H. a R.V. ve společnosti XXXXX přímo s trestněprávně významným jednáním obžalovaného J.F. vůči této společnosti, resp. vůči jejím zástupcům, P.H. a J.H., nesouvisí. Nalézací soud považoval za nedůvodné provádět dokazování případnou listinnou, označenou jako „souis úkonů“, jež měl zpracovat K.H. nebo plnou mocí pro obchodní společnost XXXXX nebo pro K. H. od společnosti XXXXX (důkazní návrh ad 11).

Další důkazní návrhy (ad 12, 13), tj. spisový materiál Policie ČR, OKFK Ostrava, Expozitura Přerov, a příp. výslech svědka R. rovněž nepovažoval soud za důvodné. Předně je třeba upozornit, že ani P.H., potažmo J.H., ale ani obžalovaný J.F. nikterak nezpochybovali, že by obžalovaný sám dostal od P.H., resp. firmy XXXXX plnou moc ke zjištění informací stran policejního šetření této firmy. Zda a jaké úkony obžalovaný v této souvislosti u policejních

orgánů provedl či neprovedl, není předmětem tohoto trestního řízení a tedy s trestným jednáním obžalovaného, konkretizovaným ve výroku rozsudku, nikterak nesouvisí. Nalézací soud proto musí znovu stručně rekapitulovat, že trestné jednání obžalovaného je spatřováno v tom, že P.H. a J.H. prezentoval svůj vliv na pracovníky finančního úřadu. Podle informací, které jim obžalovaný poskytoval, měli tito pracovníci, zjednodušeně řečeno, za úplatek, poskytnutý P.H. nebo J.H., a to zprostředkovaně přes samotného obžalovaného, ovlivnit daňové řízení společnosti XXXXX V této souvislosti lze sice spekulovat o tom, zda postup pracovníků finančního úřadu, kteří vydali nesprávné rozhodnutí, jež bylo napraveno až rozhodnutím finančního ředitelství, resp. v rámci soudního řízení, byl postupem ojedinělým, výjimečným, pramenícím z odlišného právního názoru, nebo zda snad nějaké „provize“ za včasné správné rozhodnutí byly praxí nikoliv neobvyklou. Důrazně je však třeba upozornit na skutečnost, že to nebylo předmětem stávajícího trestního řízení.

Stejně tak nebylo předmětem tohoto trestného řízení spáchání trestného činu daňového charakteru představiteli společnosti XXXXX, a proto nalézací soud zamítl i další důkazní návrh (zejména ad 14), tj. ztotožnění policejního orgánu, který prováděl úkony v takové věci. Uvedené důkazní návrhy učiněné ze strany obhajoby, jsou navíc zcela neurčité, když není zřejmé, zda je firma XXXXX vůbec policejními orgány prověřována. Důkazní návrhy tohoto typu jsou také nedůvodné, neboť, jak nalézací soud uvedl shora, případné trestní stíhání nebo snad dokonce pravomocné odsouzení těchto subjektů, nic nemění na prokazatelném závěru soudu o tom, že se obžalovaný J.F. dopustil trestného činu podvodu, jak bude dále rozvedeno.

Nalézací soud nepovažoval za důvodné ani doplnění dokazování obsahem trestního spisu Ministerstva vnitra ČR (důkazní návrh ad 15). Pokud měl obžalovaný upřesňovat mechanismus získávání finančních prostředků způsobem odlišným, než následně uvádí svědek P.H. v tomto trestním řízení, musí nalézací soud upozornit na důkazy shora rozebrané, z nichž jednoznačně vyplývá, že výpověď svědka H. není jediným a osamoceným usvědčujícím důkazem. Mechanismus získávání finančních prostředků, prezentovaný obžalovaným na schůzkách, zejména s J.H., prokazuje, vedle výpovědi samotné svědkyně J.H., především zvuková nahrávka o každé z těchto schůzek. V neposlední řadě předmětný mechanismus získávání finančních prostředků popisuje i sám obžalovaný a v širších souvislostech prokazuje i svědek P.H.. Všechny tyto důkazy jsou v souladu s listinnými důkazy, tj. oběma smlouvami i cennými papíry, které obžalovaný na schůzkách J.H. poskytl. Z nich lze také uvedené postupy, tj. obžalovaným navrhovaný fiktivní převod akcií za vysoce nadhodnocenou cenu, rovněž spolehlivě zjistit.

Případné trestní stíhání, resp. odložení trestní věci ing. Č., event. výsledky finančního šetření k jeho osobě, rovněž nemohou závěry o trestní odpovědnosti obžalovaného J.F., figurujícího, jako samostatný pachatel, nikterak zvrátit. Na trestní odpovědnost obžalovaného nelze totiž nahlížet jako na pachatele, tzv. vedlejšího, jedajícího za součinnosti s hlavním pachatelem tak, aby byly odůvodněny úvahy o vyloučení jeho trestní odpovědnosti, pokud by byl trestně stíhán samostatně.

Záznamy o vysvětlení, které podal K.H., J.H. nebo P.H., dokonce v jiné trestní věci, rovněž nelze akceptovat jako relevantní důkazy, neboť všechny tyto osoby byly v procesně řádném postavení svědka vyslechnuty, jak u hlavního líčení, tak v přípravném řízení.

K dalším důkazním návrhům (ad 17) musí nalézací soud podotknout, že pro účely trestního řízení jsou rozhodující objektivní důkazy, nikoliv subjektivní postoje např. svědka P.H. ve vztahu k finančnímu úřadu, když navíc takové skutečnosti ani nebyly předmětem obžaloby. Dopisy, které byly odeslané svědkovým jménem, resp. jménem firmy XXXXX, mohl koncipovat pro tyto účely kdokoliv jiný, když ostatně i svědek Č. připouští, že dopis adresovaný, snad Ministerstvu financí jménem firmy, odeslal.

Na závěr musí nalézací soud konstatovat, že neakceptoval ani důkazní návrh ve směru zkoumání duševního stavu svědka P.H. Byť soud sám připustil, že jeho vystoupení u hlavního líčení a zejména jeho rétorické schopnosti nebyly zcela standardní, musí znovu konstatovat, že obecná ani specifická věrohodnost tohoto svědka nebyla nikterak zpochybněna a návrhy na zkoumání jeho duševního stavu nepovažoval v nejmenším za důvodné. Znovu je třeba upozornit na skutečnost, že výpověď svědka P.H. není důkazem osamoceným, který by měl obžalovaného usvědčovat z jeho trestného jednání, zejména pak když vlastní průběh skutkového děje, ani obžalovaný sám, nikterak nepopírá. Vedle výpovědi svědka P.H. jsou zásadními důkazy výpovědi svědkyně J.H. a zejména nahrávky o schůzkách svědkyně s obžalovaným, přičemž všechny tyto tři důkazy spolu vzájemně korespondují.

Pro úplnost nalézací soud konstatuje, že neshledal důvodnými ani návrhy na doplnění dokazování spisovou dokumentací Finančního úřadu Brno, neboť lze důvodně předpokládat, že s trestným jednáním obžalovaného, jehož podstatou bylo uvádění v omyl J.H. a P.H., tato spisová dokumentace nikterak nesouvisí. Předmětné důkazy by nemohly zvrátit řetězec přímých a nepřímých důkazů, prokazujících vinu obžalovaného. Důvodně nelze předpokládat, že by snad zmíněný spis finančního úřadu obsahoval listinné důkazy, nebo dokonce záznamy pracovníků finančního úřadu o tom, že se pokoušel je někdo ovlivnit v souvislosti s rozhodováním v daňovém řízení, nebo dokonce záznamy o tom, že některý z pracovníků finančního úřadu akceptoval návrhy obžalovaného a přijal úplatek za rozhodnutí v daňovém řízení vůči firmě XXXXX

V závěru pak nalézací soud konstatuje, že shledal důvodnými návrhy na provedení výslechu svědků J.M. a T.M. a oba svědky u hlavního líčení dne 14.10.2015 vyslechl.

V souvislosti se zamítnutými důkazními návrhy musí nalézací soud také konstatovat, že neshledal důvodným ani návrh zmocněnce poškozené firmy uplatněný v průběhu řízení (č.l. 1347) na výslech svědka D. S. Tento svědek měl být v kontaktu s obžalovaným a vědět o jeho aktivitách. Není však zřejmé, které konkrétní, dosud jinými důkazy neprokázané skutečnosti, by měly být takovým důkazem prokázány. Také tento důkazní návrh neshledal soud oprávněným, a proto jej zamítl.

C./ Hodnocení důkazů

Rozsah takto provedeného dokazování považoval nalézací soud za zcela dostačující pro ustálení skutkového děje do podoby, které je uvedena ve výroku toho rozsudku. Předně je třeba konstatovat, že věrohodnost žádného z provedených důkazů nebyla zásadně zpochybněna tak, aby jej nalézací soud nemohl zařadit do řetězce důkazů vzájemně na sebe navazujících a umožňujících učinit výrok o vině obžalovaného J.F..

Znovu lze rekapitulovat, že obžalovaný sám potvrdil průběh podstatné části skutkového děje. Trestné jednání obžalovaného je přímo prokazováno třemi zásadními důkazy. Jedná se především o výpovědi svědků P.H. a J.H., kteří byli přímými účastníky rozhodující části skutkového děje. Nalézací soud se pochopitelně nejdříve zabýval věrohodností výpovědi každého z těchto svědků samostatně, než rozhodl o zařazení každého z jednotlivého důkazu do řetězce důkazů, který vytvořil pro svoje rozhodnutí, tj. pro výrok o vině. Je třeba připustit, že vystoupení svědka P.H. před soudem z hlediska jeho rétorických schopností nebylo zcela standartní. Na druhou stranu je třeba zdůraznit, že svědek v podstatných okolnostech vypovídal zcela shodně u hlavního líčení, tak jako v přípravném řízení. Výpověď svědka P.H. nezůstala důkazem osamoceným. Stěžejní skutečnosti, které svědek potvrdil, byly prokázány dalšími věrohodnými důkazy. Přímým důkazem byla také svědecká výpověď svědkyně J.H., která rovněž vypovíдалa v přípravném řízení shodně jako u hlavního líčení, a proto neměl soud primárně důvod o věrohodnosti její výpovědi pochybovat. Je třeba rovněž upozornit, že z hlediska obsahového byly výpovědi obou svědků konzistentní, logické, vzájemně spolu korespondovaly a zejména korespondovaly s dalšími důkazy provedenými u hlavního líčení. Byť jsou svědkové P.H. a J.H. v sourozeneckém poměru, rozhodně jejich výpovědi nebyly osamocenými důkazy, které by trestné jednání obžalovaného prokazovaly. Stěžejním a zcela nestranným důkazem jsou pak, procesně řádně provedené a obsahově nezpochybnitelné, odposlechy z rozhodujících schůzek mezi obžalovaným J.F. a svědkyní J.H.. Nalézací soud měl od samého počátku hlavního líčení k dispozici písemný přepis těchto odposlechů a také u hlavního líčení dne 11.12.2015 provedl zvukové záznamy rozhodujících pasáží těchto schůzek tak, jak navrhl státní zástupce. Zcela jednoznačně bylo prokázáno jednání obžalovaného. Nahrávky nezpochybnitelně vylučovaly obhajobu, kterou obžalovaný uplatnil v závěru hlavního líčení, tedy to, že jednal pod jakýmsi tlakem P. P.B.. Nad rámec důkazů provedených u hlavního líčení si nalézací soud dovoluje podotknout, že je obecně známou skutečností, že P. P.B. spáchal dne 27. 6. 2012 v průběhu výkonu vazby sebevraždu, když byl trestně stíhán nebo figuroval, jako podezřelý, v závažných trestních věcech (např. KSZ Brno 3 KZV 51/2012, KS Brno 40 T 4/2013). Zvukové nahrávky monitorující obsah dialogů mezi obžalovaným a zejména svědkyní J.H. jsou, podle názoru nalézacího soudu, důkazem objektivním, jehož věrohodnost nebyla nikterak zpochybněna. Už z tónu a dikce řeči obžalovaného, z konstrukce jeho jednotlivých vět, lze zcela spolehlivě dovést jím popíraný úmysl, totiž snahu dosáhnout toho, aby uvedl sourozence H., jako zástupce společnosti XXXXX v omyl. Obžalovaný tak činil, jak shodně potvrdili P.H. i J.H., i dříve, a to na schůzkách, které ještě nebyly policejními orgány zvukově monitorovány. Na těchto schůzkách obžalovaný opakovaně jednal tak, že deklaroval skutečnosti, které, jak se později ukázalo, nebyly v souladu se skutečným stavem věci. Obžalovaný J.F. zejména předstíral oběma svědkům, že má možnost na Finančním úřadu Brno I. dosáhnout, aby nadměrné odpočty v řádu desítek, nebo snad stovek miliónů Kč, byly firmě XXXXX vráceny. Kromě toho jim obžalovaný také tvrdil, že pokud získá dostatečnou finanční částku pro údajné pracovníky finančního úřadu, zajistí jejich prostřednictvím nejen to, že aktuálně uplatňované vratky DPH budou společnosti XXXXX vyplaceny, ale také to, že

uvedená společnost nebude mít žádné problémy s vrácením nadměrného odpočtu DPH ani v budoucnu. Je nutno upozornit, že žádným z důkazů, ať už výsledkem, kteréhokoliv z dalších svědků nebo důkazem listinným, nebyly ani v náznaku takové osobní vazby obžalovaného J.F. na jednotlivé pracovníky finančního úřadu, nebo osoby s nimi jakkoliv spojené prokázány. Žádný ze slyšených svědků, ať už pracovníků finančního úřadu nebo dalších osob, na které obžalovaný ve své výpovědi odkazoval, nepotvrdil, že by snad byl pro obžalovaného ochoten, nebo schopen takové úkony provést a podle jeho požadavků rozhodnout. Žádný z pracovníků finančního úřadu, jako svědek u hlavního líčení, také nepotvrdil, že by obžalovaný nebo kdokoliv jiný se pokoušel do daňového řízení ve věci společnosti XXXXX jakkoliv zasahovat. Ve věci byli vyslechnuti v přípravném řízení svědkové Š. a B. a jejich výpovědi spolu vzájemně korespondovaly a korespondovaly i s výpověďmi dalších svědkyň, L., Š., F. a K., kteří navíc vypovídali shodně u hlavního líčení, jako v přípravném řízení. Výpovědi všech těchto svědků hodnotil soud jako důkazy věrohodné, a to pro jejich obsahovou konzistentnost. Svědkové, jak je shora u každého z nich jednotlivě rozebráno, vyloučili jakýkoliv nestandardní postup v daňovém řízení, stejně jako poskytování informací Č.. Ani jeden z těchto svědků pak nepotvrdil, že by na finančním úřadu byli v zaměstnaneckém poměru utajení policisté. Jednotlivé výpovědi těchto svědků spolu jednak vzájemně korespondovaly, ale byly také v souladu s listinnými důkazy, které se k daňovému řízení vztahovaly. Tyto důkazy mají význam především z hlediska užité právní kvalifikace, což bude rozvedeno dále. Žádný ze svědků, kteří byli v postavení úřední osoby, nepotvrdil, že by poskytoval obžalovanému jakoukoliv součinnost při poskytování úplatku. Také s výpověďmi těchto svědků, kromě listinných důkazů o průběhu daňového řízení, korespondují svědecké výpovědi svědků P. a H., kteří poskytovali firmě XXXXX daňové poradenství, zejména v řízení o vrácení nadměrného odpočtu DPH. Tito svědkové podávali proti rozhodnutím finančních orgánů opravné prostředky a v konečném důsledku i zásahové žaloby. Ani tyto dvě svědecké výpovědi nebyly nikterak zpochybněny a jsou v souladu s výpověďmi svědků P.H., J.H. a také listinnými důkazy, které jejich jednotlivé úkony vůči finančnímu úřadu, finančnímu ředitelství nebo příslušnému soudu, prokazují.

Na výpovědi svědků P.H. a J.H. dále navazují listinné důkazy, které obžalovaný poskytl svědkyni J.H. na zmíněných schůzkách. Jedná se o listiny, které měly sloužit k fiktivnímu převodu peněz (návrh Smlouvy o úplatném převodu cenných papírů, návrh Smlouvy o úschově). Kromě těchto listinných důkazů je skutkový děj prokazován i výpověďmi svědků, kteří měli vztah k jednotlivým subjektům (firmám), které měly v této transakci figurovat. Předmětem převodu měly být cenné papíry společnosti XXXXX Svědék Hartman potvrdil, že akcie převedl na obžalovaného 4.1.2010 za částku cca 51.000 Kč, což odpovídá příslušné smlouvě. Výpovědi svědka M.H., stejně jako výpověď svědka P.P., ostatně i zápisy z příslušných valných hromad, které jsou rovněž rozvedeny shora, potvrzují, že v průběhu několika posledních let před touto transakcí firma nevykazovala podnikatelskou činnost a fakticky cenné papíry neměly žádnou hodnotu. Ve společnosti XXXXX figurovali svědkové R. a M.S., ovšem ani jeden z nich nepotvrdil, že by věděl o vlastnictví cenných papírů společnosti XXXXX právě společností XXXXX, nebo o následném obchodním jednání, které by se týkalo prodeje cenných papírů. Ani jeden ze svědků dokonce nepotvrdil, že by znal P.H., který měl jménem společnosti XXXXX cenné papíry kupovat, nebo že by některý z nich měl povědomí o návrzích smluvní dokumentace. Rovněž svědecké výpovědi těchto čtyř svědků, tj. M.H., P.P., M.S. a M.R., považoval nalézací soud za důkazy věrohodné, neboť korespondovaly spolu

vzájemně, s listinnými důkazy provedenými u hlavního líčení, když navíc svědkové M.S. a M.H. vypovídali v přípravném řízení prakticky shodně jako u hlavního líčení.

V neposlední řadě pak výpovědi svědků P.H. a J.H., jakož i zvukové nahrávky o obsahu schůzek svědkyně a obžalovaného korespondují s výpověďmi svědků J. M. a T.M. Oba svědkové vypovídali vzájemně v souladu a jejich výpovědi odpovídají rovněž listinným důkazům, zejména pak úkonům směřujícím k podání trestního oznámení a monitorování schůzek svědkyně H. s obžalovaným.

Poslední skupinu důkazů tvoří výpovědi svědků K.H., R.V., R., Č. a L. Žádná z těchto svědeckých výpovědí však neměla zásadní důkazní význam, a to z hlediska tvrzení uvedených v obžalobě nebo z hlediska obhajoby obžalovaného. Svědek R.V., jak je shora uvedeno, nastoupil do firmy XXXXX až od 1.1.2011, tj. poté co rozhodující části skutkového děje již proběhly. Svědek K.H. je osobou nejen kriminálně závadovou, ale zjevně velmi sociálně zdatnou s mimořádnou schopností manipulovat s jinými osobami. Nálezací soud z toho důvodu hodnotil velmi důkladně jeho svědeckou výpověď učiněnou u hlavního líčení a akceptoval pouze ty části jeho tvrzení, které korespondují s dalšími relevantními důkazy. Svědék K.H. jednak uvedl, že seznámil obžalovaného J.F. se svědkem P.H., když v této části jeho výpověď koresponduje s výpovědí obžalovaného i P.H. Dále K.H. uvedl, že byl se sourozenci H. přítomen při provádění prvotních úkonů směřujících k podání trestního oznámení a také v této části jeho výpověď odpovídá svědeckých výpovědím svědků P.H., J.H., J.M. a T.M. Svědkyně J.L. poskytla obžalovanému údajně jen odbornou konzultaci ve věci firmy XXXXX a vrácení nadměrného odpočtu DPH. Sama uvedla, že obžalovanému doporučila, aby se ve věci dále neangažoval pro rizikovost předmětu podnikání. Svědek E. R. žádné podstatné skutečnosti neuvedl, když u hlavního líčení, pro nezproštění povinnosti mlčenlivosti, ani vyslechnut nebyl. Svědék Č. nepotvrdil, že by jednal sám rozhodujícím způsobem ve věci vrácení nadměrného odpočtu DPH firmě XXXXX na finančním úřadu, nebo dokonce že by někoho ovlivnil, event. za jeho součinnosti že by měl být poskytnut nebo vyžadován úplatek. Č. nepotvrdil, že by úplatek za ovlivnění daňového řízení požadoval od obžalovaného, resp. jeho prostřednictvím od P.H. Pokud svědek P.H. v rámci své výpovědi uvedl, že tyto osoby, tj. zejména Č., R. a L., se s ním stýkaly v jarních měsících roku 2010, byla to doba, než se seznámil s obžalovaným J.F.. Pokud tyto osoby na něj nějaký nátlak činily v tom směru, že jsou schopny snad za úplatu ovlivnit daňové řízení, musí nálezací soud konstatovat, že ani přes vyčerpávající rozsah dokazování, nebyla prokázána jakákoliv souvislost mezi jednáním obžalované J.F. a jednáním těchto osob při vymáhání úplatku od P.H., resp. J.H. Skutečnosti prokázané u hlavního líčení svědčí o tom, že L., Č. i R., event. jeho manželka, byli v kontaktu s P.H. bez součinnosti J.F., a to v období časově předcházejícím prvému setkání obžalovaného s P.H.. Otázka případné trestní odpovědnosti L., Č., R. za jednání, které popsal svědek H. v rámci své výpovědi, nebyla předmětem tohoto trestního řízení. Nálezací soud proto konstatoval, že výpovědi svědků K.H., R.V., L., Č., R., neměly žádný zásadní důkazní význam.

Na základě takto provedeného dokazování dospěl nálezací soud **k závěru**, že **skutkový děj** uvedený ve výroku rozsudku **byl bezpečně a spolehlivě prokázán** a umožnil soudu učinit jednoznačný výrok o vině obžalovaného J.F.. Pro úplnost pak lze konstatovat, že **obhajoba obžalovaného byla zcela irelevantní**. Obžalovaný sám podstatu skutkového děje nepopřel, avšak hájil se tím, že dostal nabídku od P. P.B., kterou akceptoval a sám ji učinil P.H. Nálezací soud již výše poukazyval na skutečnost, že P. P.B. byl důvodně řazen mezi osoby kriminálně závadové, zjevně se pohybující v tzv. brněnském podsvětí. Obhajobu obžalovaného proto soud

hodnotil jako účelovou. Předně P. P.B. nemůže obžalovanému jeho obhajobu potvrdit, neboť zemřel. Kromě toho z obsahu dialogů obžalovaného s J.H. není ani v náznaku zřejmé, že by obžalovaný jednal ve stresu, pod silným vlivem nebo dokonce nátlakem P. P.B.. Naopak pokud obžalovaný v dialozích použil jeho jméno, zjevně tak učinil proto, aby zesílil svůj nátlak na J.H., tj. aby v ní vyvolal strach a obavy. Výpovědi této svědkyně a zejména pak zvukovou nahrávkou bylo prokázáno, že obžalovaný o P. P. B. mluvil jako o jednom ze skupin lidí, kterým se nepřičí „žádné praktiky“, a to v případě pokud oni by, tj. svědkyně i její bratr, adekvátní úplatky neposkytli. Pokud se obžalovaný hájí tím, že P. P.B. mu řekl, že pokud to obžalovaný nedokáže zařídit, dokáže to on sám, pak i tato obhajoba je, podle názoru soudu, zcela bezvýznamná. Logicky nic nebránilo obžalovanému, který musel jako zletilý, svéprávný a dokonce jako advokát znát hranice trestní odpovědnosti, aby nabídku P. P.B. odmítl, resp. jej alespoň nechal, aby si problém vyřešil sám. Důvodně nelze akceptovat ani obhajobu obhájce obžalovaného v tom směru, že svědkyně J.H. na schůzkách obžalovaného provokovala. Taková úvaha je vyloučena především na podkladě obsahové i zvukové stránky odposlechných dialogů svědkyně s obžalovaným. Je sice pravdou, že obžalovaný převzal, jako advokát, zastoupení firmy XXXXX pro konkrétní úkony, ale nabídky, které svědkyni J.H. na schůzkách učinil, překročily nejen rámec standardních služeb advokáta, ale zjevně i hranice trestní odpovědnosti. Takto jsou jednoznačně vyloučeny i úvahy, že obžalovaný si počínal jako „lobbista“, nebo že byl přesvědčen, že cíl bude dosažen, a proto sourozence H. neuváděl v omyl. Ze stejných důvodů je bez významu pro obžalovaného i obhajobou uváděná skutečnost, že na finančním úřadu pracoval dřívější policista a později obžalovaný v jiné trestní věci S. a že nelze vyloučit jeho kontakt s P. P. B., čímž naopak lze dovodit pravdivost údajů uváděných obžalovaným, tj. že na finančním úřadu pracují policisté v utajení. Nálezací soud proto uzavřel, že **obhajobu obžalovaného považoval za zcela vyvrácenou.**

D./ Právní kvalifikace

Jednoznačně bylo prokázáno, že obžalovaný J.F. se dopustil **trestného jednání** spočívajícího v tom, že deklaroval skutečnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci a uvědl, tak P.H. a J.H. v omyl tím, že předstíral, že bude působit na výkon pravomoci úředních osob (tj. pracovníků finančního úřadu, kteří rozhodovali o vrácení nadměrného odpočtu DPH). Obžalovaný tak jednal v úmyslu, aby o nich získal finanční částku nejméně ve výši 13.000.000 Kč. V této souvislosti musí nálezací soud podotknout, že částka uvedená původně ve výroku obžaloby, tj. 20-30 miliónů Kč byla jakási částka rámcová. Odposlechy dialogů mezi obžalovaným a svědkyní J.H. jednoznačně prokazují, že se obžalovaný domáhal toho, aby získal částku min. 13 miliónů Kč, což dokonce zdůvodňoval tím, že se jedná o 1/3 nevyplaceného odpočtu DPH, který měl činit v této fázi 39.000.000 Kč. Předmětné finanční prostředky však obžalovaný do své dispozice nezískal, neboť oba svědkové, tj. P.H., i J.H. potvrdili, že mu žádné peníze nevyplatili a následně učinili oznámení na Policii ČR. Nálezací soud tedy konstatoval, že trestné jednání obžalovaného J.F. zůstalo ve vývojovém stádiu pokusu, jak má na mysli ustanovení § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Podle citovaného zákonného ustanovení se pokusem rozumí jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat je pokusem trestného

činu, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo. Na trestní odpovědnosti obžalovaného však tato skutečnost nemá nejmenší vliv. Podle ustanovení § 21 odst. 2 trestního zákoníku je pokus trestného činu trestný, podle trestní sazby stanovené za dokonání trestného činu. K dokonání trestného činu nedošlo vlivem okolností nezávislých na vůli obžalovaného tedy proto, že P.H. s J.H. učinili oznámení na policii.

Důkazy provedenými u hlavního líčení bylo prokázáno, že obžalovaný měl jednoznačně v úmyslu získat z cizího majetku, tj. především majetku společnosti XXXXX, event. z majetku svědků P.H., nebo J. H. částku nejméně 13 mil. Kč. Uvedená výše škody naplňuje kvalifikační znak škody velkého rozsahu, neboť ve smyslu ustanovení § 138 odst. 1 trestního zákoníku překračuje zákonem stanovenou hranici 5.000.000 Kč. V přímé příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaného hrozil vzniknout následek, kterým je škoda velkého rozsahu.

Jednáním obžalovaného byl poškozen zájem společnosti na ochraně cizího majetku, který je objektem, tj. zájmem chráněným ustanovením § 209 trestního zákoníku. Není sporu o tom, že majetek společnosti XXXXX, nebo každého ze svědků, tj. P.H. i J.H. představuje pro obžalovaného tzv. cizí majetek, který je chráněn zákonem a také ústavním pořádkem. Článek 11 odst. 1 Listiny práv a svobod deklaruje, že každý má právo vlastnit majetek. Majetek těchto subjektů obžalovanému ani částečně nenáležel, přesto se domáhal, aby mu z něj byla poskytnuta částka převyšující 5.000.000 Kč.

Vedle úvodních shora rozebraných znaků trestného činu podvodu (objektivní stránka-jednání, následek, příčinná souvislost mezi nimi a objektu), se soud zabýval i naplněním znaku subjektu a subjektivní stránky.

Mezi znaky subjektu patří věk (§ 25 trestního zákoníku) a příčetnost (§ 26 trestního zákoníku). Ustanovení § 25 trestního zákoníku vyžaduje, aby pachatel v době páčání trestného činu byl zletilý. Ustanovení § 26 trestního zákoníku vyžaduje, aby byl dále schopen rozpoznat protiprávnost činu a své jednání ovládat. V průběhu trestního řízení nevznikly žádné pochybnosti o duševním stavu obžalovaného J.F., které by vyžadovaly zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Obžalovaný také splnil podmínku věku, neboť v době spáchání trestného činu byl plně zletilý. Nalézací soud uzavřel, že J.F. naplnil znaky subjektu, neboť v době spáchání trestného činu byl se zřetelem k svému věku i duševnímu stavu plně trestně odpovědný.

Dalším formálním znakem, kteréhokoliv trestného činu, tedy i trestného činu podvodu, z jehož spáchání byl J.F. uznán vinným je zavinění, které je obligatorním znakem subjektivní stránky. Naplnění znaku zavinění je nezbytné z hlediska trestní odpovědnosti, konstruované v případě fyzických osob v trestním zákoníku, jako odpovědnost subjektivní, tedy odpovědnost za zaviněné jednání. Z hlediska právní teorie je zavinění považováno za vnitřní psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu, a to zejména k jeho objektivní stránce a k objektu. Zavinění v sobě zahrnuje složku intelektovou (vědění, vnímání pachatele) i složku

volní (chtění, nebo srozumění, čili rozhodnutí pachatele jednat určitým způsobem se znalostí podstaty věci).

V tomto konkrétním případě není sporu o tom, že z hlediska subjektivní stránky obžalovaný naplnil znaky zavinění ve formě přímého úmyslu. Není nejmenších pochybností o tom, že obžalovaný je pachatelem zletilým, svéprávným a dostatečně vzdělaným, který má nejen vysokoškolské vzdělání, ale dokonce vzdělání v oboru právo a složil příslušné zkoušky proto, aby mohl vykonávat praxi advokáta, kdy se stal rovněž členem České advokátní komory. Jednoznačně tedy obžalovaný věděl o tom, že deklaruje skutečnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci, a zcela nepochybně také věděl, že se dopouští trestného jednání. Nalézací soud považuje za zcela vyloučené jakékoliv úvahy o tom, že by obžalovaný J.F. snad jednal pod nějakým tlakem, ať už zmíněného P. P.B., nebo jiných osob. Je třeba znovu opakovat, že obžalovaný byl v době spáchání trestného jednání pachatelem zletilým, který vzhledem ke svým intelektovým schopnostem, odborné kvalifikaci i praxi advokáta zcela nepochybně věděl o tom, že může a má v případě nátlaku na svoji osobu požádat o pomoc policii, kde případné trestné jednání jiných osob oznámí. Obžalovaný však prokazatelně neučinil nejmenší krok k tomu, aby nátlak na svoji osobu oznámil, nebo alespoň, aby se takového jednání sám vyvaroval. Všechny důkazy provedené u hlavního líčení naopak svědčí o tom, že opakované jednání obžalovaného zcela cíleně, přímočaře, věcně a aktivně směřovalo k tomu, aby nelegálním způsobem finanční prostředky v částce převyšující 5.000.000 Kč získal do své dispozice. Zavinění obžalovaného proto soud kvalifikoval, jako přímý úmysl podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

Motivem trestného jednání obžalovaného, který je fakultativním znakem subjektivní stránky byla zjevně snaha získat finanční prostředky pro svoji potřebu.

Nalézací soud uzavřel otázku viny ve shodě s obžalobou, když skutek specifikovaný ve výroku tohoto rozsudku shodně s obžalobou kvalifikoval jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 trestního zákoníku, neboť J.F. naplnil veškeré jeho zákonem požadované formální znaky.

Nalézací soud totiž neshledal ani žádné pochybnosti o naplnění znaku společenské škodlivosti. V konkrétním případě obžalovaný J.F. opakovaně jednal tak, že jiného uvedl v omyl a chtěl tak získat finanční prostředky v částce převyšující 5.000.000 Kč. Takto si dokonce počínal jako člověk, mající vzdělání v oboru právo, dokonce jako člen České advokátní komory, což vylučuje úvahy o naplnění podmínek jiné trestní odpovědnosti, než odpovědnosti trestně právní. V této souvislosti lze podotknout, že právě kvalifikace a odbornost obžalovaného J.F. nejen jako právníka, ale dokonce jako advokáta, tj. člena České advokátní komory předpokládá minimálně to, že obžalovaný bude ctít právo, tedy sám o souladu s právem jednat a bude to vyžadovat i od jiných osob. Jednáním obžalovaného J.F. však byly hrubým způsobem porušeny hranice trestní odpovědnosti, ale současně byl porušen také tzv. etický kodex, tj. pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (viz. usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku ze dne 31. 10. 1996).

Ostatně i tato, zdánlivě s trestní věcí nesouvisející skutečnost, má svůj význam. Z hlediska stupně společenské škodlivosti je totiž podstatné, že obžalovaný J.F. se nedopustil typově obvyklého trestného činu podvodu, ale svým jednáním podstatně zpochybnil práci státních orgánů i stavovskou čest advokáta.

Po zvážení všech rozhodných okolností dospěl soud k **závěru**, že obžalovaný J.F. naplnil veškeré znaky zvláště závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku a uznal jej vinným, tak jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

V rámci úvah o **právní kvalifikaci** musí nalézací soud také uvést, že se pochopitelně zabýval i otázkou možné změny právní kvalifikace, zejména ve smyslu aplikace skutkové podstaty § 331 trestního zákoníku.

V tomto směru musí nalézací soud odkázat na ustálenou judikaturu. O trestný čin podvodu podle § 209 trestního zákoníku, příp. o jeho pokus, jde tehdy, jestliže pachatel, který žádá nebo přijme úplatek, jen předstírá, že bude svým vlivem působit na výkon pravomoci veřejného činitele, ve skutečnosti to však učinit nechce. Nejde tak o trestný čin nepřímého úplatkářství podle § 331 odst. 1 trestního zákoníku (**R 16/81**).

Judikatura se zabývá rozlišováním trestného činu nepřímého úplatkářství podle § 331 odst. 1 trestního zákoníku a účastenství na trestném činu přijetí úplatku podle § 24 odst. 1 trestního zákoníku k § 331 odst. 1 trestního zákoníku a trestného činu podvodu podle § 209 trestního zákoníku (**R 32/1987**). Jestliže pachatel přijímá nebo žádá úplatek za to, že bude svým vlivem působit na výkon pravomoci úřední osoby, avšak jedná bez součinnosti s úřední osobou, dopouští se trestného činu nepřímého úplatkářství podle § 331 odst. 1 trestního zákoníku. Jestliže však úplatek přijímá nebo žádá v součinnosti úřední osobou a pro ni, dopouští se účastenství na trestném činu přijetí úplatku podle § 24 odst. 1 k § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b), popř. § 331 odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Jestliže pachatel přijímá nebo žádá úplatek pro osobu, která není úřední osobou, obstarává však věci obecného zájmu, sám však věci obecného zájmu neobstarává, dopouští se účastenství na trestném činu přijetí úplatku podle § 24 odst. 1 k § 331 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Jestliže takový pachatel pouze předstírá, že bude svým vlivem působit na výkon pravomoci úřední osoby, popř. na činnosti osoby, která obstarává věci obecného zájmu, avšak pro vyřízení věci nepodnikne nic, ani to nemá v úmyslu, dopouští se trestného činu podvodu podle § 209 trestního zákoníku, popř. jeho pokusu podle § 21 odst. 1 k § 209 trestního zákoníku, jestliže o úplatek požádal, ale nepřijal ho (shodně **R 16/1988**).

V neposlední řadě je pak třeba upozornit na to, že možnost podvedené osoby, aby si sama zjistila skutečný stav věci, bez dalšího, nevylučuje, aby její jednání bylo ovlivněno jednáním pachatele trestného činu podvodu podle § 209 trestního zákoníku, který podvedeného uvede v omyl, využije jeho omylu nebo mu zamlčí podstatné skutečnosti. O podvodné jednání jde tudíž i v případě, jestliže podvedený je schopen zjistit nebo ověřit si skutečný stav rozhodných okolností, avšak je ovlivněn působením pachatele ve formě podání nepravdivých

informací nebo zamlčení podstatných informací, takže si je v důsledku pachatelova jednání neověří buď vůbec nebo tak neučí včas (**TR NS 1/2004-T**).

Nalézací soud plně akceptoval právní kvalifikaci navrženou v obžalobě. Důkazy provedenými u hlavního líčení nebyla nikterak prokázána spojitost obžalovaného s osobami, které by měly na finančním úřadě postavení veřejného činitele, event. které by samy jakýmkoliv způsobem mohly rozhodné skutečnosti ovlivnit. Je tedy zcela jednoznačné, že obžalovaný předstíral před P.H. i J.H., že svým vlivem a díky úplatku bude působit na výkon pravomoci úřední osoby (§ 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku za úřední osobu považuje mimo jiné úředníka orgánu státní správy nebo jiného orgánu veřejné moci, mezi které pracovníci finančního úřadu jednoznačně patří), když sám ve vztahu ke konkrétním osobám nepodnikl nic, aby je jakkoliv ovlivnil, event. se s nimi podílel na rozdělení úplatků, které chtěl získat od sourozenců H.. Zjevně to neměl ani v úmyslu. Nalézací soud proto uzavřel, že jednání obžalovaného J.F. naplňuje formální znaky zločinu podvodu podle § 209 trestního zákoníku ve stádiu pokusu.

E./ Výrok o trestu

Při úvazu o druhu a výši trestu hodnotil soud ve smyslu ustanovení § 39 trestního zákoníku vedle povahy a závažnosti páchaného trestného činu i osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry obžalovaného, přihlédl k jeho dosavadnímu způsobu života a možnostem jeho nápravy, jakož i k jeho snaze nahradit škodu, nebo odstranit jiné škodlivé následky. Podle § 39 odst. 3 trestního zákoníku soud přihlédl rovněž ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, jakož i k dalším rozhodným okolnostem, které ovlivňují stanovení druhu trestu a jeho výměry.

K osobě obžalovaného J.F. bylo zjištěno, že má vysokoškolské vzdělání v oboru právo, naposled pracoval jako samostatný advokát. V místě bydliště nebyl pro přestupky projednáván, což bylo prokázáno **Zprávou statutárního města Brna – městské části Brno – Komín** (č. l. 819).

Opisem rejstříku trestů (č. l. 848) bylo prokázáno, že obžalovaný byl dosud 2x soudně trestán. K prvnímu odsouzení ve věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp.zn. 9 T 123/94 nelze jako k přitěžující okolnosti přihlížet, neboť obžalovaný se ve zkušební době podmíněného odkladu výkonu trestu odnětí svobody osvědčil a svědčí mu fikce zahlázení. Druhé odsouzení ve věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp.zn. 89 T 304/2013 však našlo svůj odraz při rozhodování o trestu. Z tohoto přílohového spisu bylo zjištěno, že rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 7.5.2014 č.j. 89 T 304/2013-527 ve znění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17.9.2014 č.j. 3 To 338/2014-581 byl J.F. uznán vinným ze spáchání přečinu neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 trestního zákoníku ve formě účastenství – návodu podle § 24 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku

a přečinu útisku podle § 177 odst. 1 trestního zákoníku ve formě účastenství – návodu podle § 24 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku (oba rozsudky č.l. 918, 928, resp. 1125, 1135). Obžalovanému byl uložen úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 40 měsíců. Trestného jednání se obžalovaný dopouštěl v době od 28.12.2010 cca do konce roku 2011. Z obsahu trestního spisu bylo zjištěno, že poprvé byl v této věci vyhlášen rozsudek 7.5.2014, tj. poté, co obžalovaný spáchal nyní projednávanou trestnou činnost vůči J.H. a P.H., kvalifikovanou jako trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku. Skutkové podstaty všech těchto trestných činů jsou vzájemně v souběhu, avšak nebyl za ně uložen, v rámci společného řízení úhrnný trest podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku. Soud proto postupoval podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku a uložil obžalovanému souhrnný trest podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku, tj. podle pravidel pro ukládání trestu úhrnného. Podle citovaného zákonného ustanovení odsuzuje-li soud pachatele za dva nebo více trestných činů uloží mu úhrnný trest podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejprísněji trestný. Soud uloží souhrnný trest podle zásad uvedených v § 43 odst. 1 trestního zákoníku, když odsuzuje pachatele za trestný čin, který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin.

S odkazem na výše uvedenou právní úpravu vycházel soud při úvahách o trestu, v nyní projednávané trestní věci, logicky z ustanovení § 209 odst. 5 trestního zákoníku, které se vztahuje na trestný čin nejprísněji trestný, tj. v porovnání s ustanovením § 177 odst. 1 trestního zákoníku a § 208 odst. 2 trestního zákoníku. Ustanovení § 209 odst. 5 trestního zákoníku umožňuje uložit pachateli pouze trest odnětí svobody, a to v trvání 5 – 10 let. V rámci této trestní sazby zohlednil soud také polehčující a přitěžující okolnosti. Předně je třeba konstatovat, že u obžalovaného byla shledána přitěžující okolnost ve smyslu ustanovení § 42 písm. n) trestního zákoníku, tj. skutečnost, že spáchal více trestných činů. Jako přitěžující okolnost podle § 42 písm. m) trestního zákoníku byla hodnocena skutečnost, že v páčání trestné činnosti pokračoval po delší dobu, podle § 42 písm. a) trestního zákoníku byla jako přitěžující okolnost hodnocena skutečnost, že obžalovaný se dopustil trestného jednání s rozmyslem a po předchozím uvážení, neboť zcela jednoznačně jednal plánovitě, cíleně a promyšleně. Nalézací soud se ztotožnil s obžalobou v tom, že J.F. jednal plánovitě, promyšleně, po delší dobu. Jednoznačně se z jeho strany nejednalo o jednorázový excés, ale o několik týdnů, nebo spíše několik měsíců trvající promyšlené a cílené jednání, kdy vyvíjel tlak jak na P.H., tak zejména na J.H. proto, aby od nich získal jednak aktuálně finanční prostředky ve výši nejméně 13 mil. Kč, ale další obdobné finanční prostředky zjevně v řádech statisíců nebo milionů korun i v budoucnu. Přitěžující okolností ve smyslu ustanovení § 42 písm. b) trestního zákoníku je rovněž skutečnost, že obžalovaný spáchal trestnou činnost ze ziskuchtivosti. V neprospěch obžalovaného pak byla hodnocena i skutečnost, že jím požadovaná částka minimálně 13 mil. Kč více než dvakrát překročila dolní hranici zákonem stanovené částky 5 mil. Kč nezbytné pro užití kvalifikačního znaku škody velkého rozsahu.

Při hodnocení podmínek polehčujících okolností nezbylo nalézacímu soudu než konstatovat, že podmínky vymezené v ustanovení § 41 alternativně pod písm. a) – o) trestního řádu o J.F. naplněny nebyly. Předně nelze obžalovanému, byť mu svědčí fikce zahlazení přiznat polehčující okolnost dosavadní beztrestnosti a jinak řádného života. Nalézací soud se však neztotožnil ani s názorem obžaloby, že by při úvaze o trestu mělo být zohledněno to, že se k trestnému jednání doznal, nebo svého jednání lituje. Vystoupení obžalovaného, zejména v závěru dokazování u hlavního líčení, ať už v jeho procesně řádné výpovědi nebo v rámci jeho závěrečné řeči v nejmenším nenaznačuje, že by obžalovaný si byl vědom toho, že se dopustil trestného jednání a trestného jednání litoval. Dokonce ani k přímému dotazu soudu, zda jeho výpověď lze chápat jako doznání, obžalovaný kladně nereagoval (str. 2 protokolu o hlavním líčení ze dne 11.12.2015). Ze strany obžalovaného nezazněl trestněprávně významný projev lítosti, ani bezvýhradné doznání, a proto mu soud uvedené polehčující okolnosti nepřiznal.

Vzhledem k dřívější relativně příznivé minulosti obžalovaného, k jeho jinak dobré sociální adaptovanosti se nalézací soud pochopitelně zabýval otázkou hodnocení předchozího pravomocného odsouzení. Byť mu svědčí fikce zahlazení, ale přesto svědčí o tom, že J.F. si z tohoto pravomocného výroku o vině nevzal dostatečné poučení, aby se protiprávnímu jednání, dokonce překračujícímu hranice trestní odpovědnosti, vyhnul.

Nalézací soud se zabýval pochopitelně i úvahou, zda byly naplněny zákonem stanovené podmínky pro uložení trestu pod dolní hranici zákonné trestní sazby trestu odnětí svobody, a to např. o současném uložení přísného trestu peněžitého. Jednání obžalovaného, jak je patrné z výroku tohoto rozsudku, se týkalo především majetkového deliktu, dostalo se do vývojového stádia pokusu. Soud zohledňoval i opakovaně naznačenou skutečnost, že obžalovaný je vysokoškolsky vzdělaný, otcem tří nezletilých dětí a výrok o trestu v rámci § 209 odst. 5 trestního zákoníku citelně postihne nejen jeho samotného. Při naplnění podmínek § 58 trestního zákoníku, zejména pak ustanovení § 58 odst. 1, odst. 5 trestního zákoníku by mohly být odůvodněny úvahy i pro uložení trestu odnětí svobody pod dolní hranicí, s jeho podmíněným odkladem, a to např. za současného uložení citelného peněžitého trestu. Zákon však umožňuje mimořádné snížení trestu odnětí svobody vzhledem k okolnostem případu, nebo vzhledem k poměrům pachatele, kdy by měl soud za to, že použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené by bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a že lze dosáhnout nápravy i trestem kratšího trvání. Podmínky ustanovení § 58 odst. 1 trestního zákoníku však, podle názoru soudu, naplněny nebyly. Obžalovaný J.F. především nestojí před soudem poprvé, navíc je projednáván opakovaně pro majetkové delikty, tj. plánované cílené trestné jednání. V nyní projednávané věci je mu trest ukládán dokonce za spáchání tří trestných činů. Rovněž na straně obžalovaného nejsou žádné mimořádné osobní poměry, které by odůvodňovaly, vzhledem k charakteru trestné činnosti, uložení trestu pod dolní hranicí zákonné trestní sazby. Nebyly naplněny ani podmínky ustanovení § 58 odst. 5 trestního zákoníku, byť obžalovaný se dopustil trestného činu ve vývojovém stádiu pokusu. Dokonání trestního činu podvodu však nebylo v dispozici obžalovaného J.F.. K dokonání nedošlo proto, že svědkové P.H. a J.H. věc oznámili na policii, aniž by obžalovanému poskytli sebemenší finanční částku. K dokonání trestného

činu zcela jednoznačně nedošlo na základě okolností, které by byly závislé na vůli obžalovaného. Vedle toho nalézací soud musel zohlednit i přístup obžalovaného k celému trestnímu procesu, což dokladuje jeho vystoupení u závěrečného hlavního líčení. Obžalovaný nejen že neprojevil účinnou lítost, k trestnému jednání se bezvýhradně nedoznal, ale případné úvahy o uložení citelného peněžitého trestu vylučují jeho úkony směřující k tomu, jak sám doznal, že již v průběhu trestního řízení, tj. před vyhlášením rozsudku nalézacího soudu, se začal zbavovat svého nemovitého majetku. Ze strany obžalovaného pak nezazněla ani nejmenší omluva ve vztahu k poškozeným. Po zvážení všech rozhodných okolností dospěl nalézací soud k závěru, že jakékoliv úvahy o uložení trestu odnětí svobody pod dolní hranici zákonné trestní sazby vymezené v ustanovení § 209 odst. 5 trestního zákoníku jsou zcela vyloučeny. S přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem případu i osobnímu profilu obžalovaného, rozhodl soud uložit mu nepodmíněný **trest odnětí svobody v trvání 6 let**, tj. při dolní hranici zákonné trestní sazby. Tento trest je nepatrně nižší, než bylo navrhováno ze strany obžaloby, přesto jej považuje nalézací soud za zcela dostačující, aby splnil účel trestu vyžadovaný trestním zákonem. V souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku byl J.F. pro výkon trestu zařazen **do věznice s ostrahou**, neboť trest je mu ukládán za úmyslný trestný čin ve výměře převyšující 3 roky. Ani v případě tohoto dílčího výroku neshledal soud podmínky pro užití moderačního ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku, tj. pro zařazení obžalovaného do věznice s mírnějším režimem.

Vedle nepodmíněného trestu odnětí svobody uložil soud obžalovanému J.F. poměrně citelný majetkový trest, tj. **trest peněžitý**, a to **ve výměře 1 mil. Kč**, což představuje **200 celých denních sazeb po 5.000 Kč**. Konkrétní výše peněžitého trestu byla stanovena s přihlédnutím k majetkovým poměrům obžalovaného, který, jak sám potvrdil v závěru dokazování, nadále vlastní nemovitosti a jako advokát měl měsíční příjem ve výši cca 100.000 Kč. Denní sazba tak představuje cca 5.000 Kč (100.000 Kč: 5.000 Kč). Pro případ, že by výkon peněžitého trestu byl zmařen, a tento trest nemohl být vykonán, byl obžalovanému stanoven **náhradní trest odnětí svobody v trvání 1 roku**. Takto uložený peněžitý trest přispěje, podle názoru nalézacího soudu, k dovršení nápravy obžalovaného, když vedle nepodmíněného trestu odnětí svobody bude citelným zásahem také do jeho majetkových práv.

Oba tresty, tj. trest nepodmíněný, i trest peněžitý, byly obžalovanému J.F. uloženy nejen za nyní projednávaný trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, ale i za sbíhající se přečin útisku podle § 177 odst. 1 trestního zákoníku a přečin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 trestního zákoníku, z jejich spáchání vinným v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp.zn. 89 T 304/2013. V souladu s ustanovením § 43 odst. 2 trestního zákoníku soud proto zrušil výrok o trestu z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 7.5.2014 č.j. 89 T 304/2013-527 ve znění rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 3 To 338/2014-581, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

F./ Výrok o náhradě škody

Společnost XXXXX se včas a řádně, tj. před zahájením dokazování u hlavního líčení připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody ve výši 15.598.930 Kč (č.l. 866). Jak vyplývá z důkazů provedených u hlavního líčení a rozebraných v odůvodnění tohoto rozsudku, jakož i ze samotné skutkové věty výroku rozsudku, nevznikla v přímé příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaného J.F. poškozenému subjektu, tj. společnosti XXXXX, majetková nebo nemajetková škoda a ani nebylo prokázáno, že by se obžalovaný na úkor tohoto subjektu bezdůvodně obohatil. Podle názoru soudu tak nebyly splněny podmínky ustanovení § 228 odst. 1 trestního řádu, aby mohl být vysloven výrok o povinnosti obžalovaného, alespoň v dílčím rozsahu poškozenému subjektu škodu uhradit. Nezbyvá než opakovaně rekapitulovat, že trestné jednání obžalovaného zůstalo ve vývojovém stádiu pokusu. Za těchto okolností rozhodl soud v souladu s ustanovením § 229 odst. 1 trestního řádu a poškozený subjekt odkázal s uplatněným nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních. Další dokazování by tak zjevně překročilo rámeček adhezního řízení.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.**

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 trestního řádu)

Odvolání musí být ve lhůtě uvedené v § 248 trestního řádu nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku, nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Krajský soud v Brně
dne 15.12.2015

JUDr. Jaroslava Bartošová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Beranová

